

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 374

De Diamanten der Bolsjewiki.

95

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE DIAMANTEN DER ROLSJEWIKI.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet lager** lopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I

Het machine-defect.

Het was laat op den middag van een heerlijken, buitengewoon warmen herfstdag en de zon nijgde reeds naar de kim, toen een kleine, maar zeewaardige motorboot, op welker boeg in koperen letters de naam „Zeemeeuw” prijkte, zich ongeveer ter hoogte van de Kanaal-Eilanden bevond, op een vijftal mijlen ten noord-oosten van Alderney, het noordelijkste eiland van dezen bevalligen archipel, Engelsch van nationaliteit, hoewel als het ware in het gezicht van de Bretonsche kust.

Het ranke vaartuig zette snel koers in de richting van de Engelsche kust, en was blijkbaar onderweg naar het schoone eiland Wight, dat nog een honderdertig mijlen verwijderd was.

De opvarenden maakten blijkbaar eenige haast, want het scherpe oog van den eigenaar der motorboot had aan den kim een paar zeer verdachte wolkjes ontdekt, die snel grooter werden en wezen op een naderend onweer, hetwelk ook bijna niet had kunnen uitblijven na dezen abnormaal warmen dag.

De eigenaar was een rijzig, krachtig gebouwd man van ongeveer veertigjarigen leeftijd.

Zijn gelaat had scherp gesneden trekken en onder het hooge voorhoofd schitterden een paar staalgrijze oogen, die tot in de ziel der menschen schenen te kunnen lezen.

Hij droeg een blauw pak en een zeilpet dekte zijn hoofd.

Met de handen in de zakken stond hij wijdbeens, onbewegelijk naast het roer, dat werd vastgehouden door de stevige handen van een waren reus, een Hercules, met het gelaat van een kind, zoo open en rond.

De man in het blauwe pak was John Raffles, de Gentleman-Inbreker, lang gezocht door Scotland Yard, dat een premie van 1000 pond sterling op zijn aanhouding had gesteld, zonder dat men ooit die som had behoeven uit te betalen.

En de reus aan het stuurrad was zijn trouwe chauffeur, James Henderson, de man, die de meeste der gevaarlijke avonturen van zijn meester had mede beleefd, zonder er zich ooit op te laten voorstaan, dat hij bij die gelegenheden eenige malen het leven van Raffles had gered — die overigens

op zijn beurt dien grooten dienst op dezelfde wijze had weten te beloonen.

Maar er was nog een derde man aan boord, die zich op dit oogenblik ophield in de kleine kombuis, waar hij bezig was met de toebereiding van het middagmaal.

Dat was Charly Brand — en voor duizenden Londenaren was hij niets anders dan de secretaris van Lord Aberdeen, onder welken naam Raffles sedert eenige jaren in de Engelsche hoofdstad een fraai huis bewoonde.

Hier echter was hij de vertrouwde, de eenige vriend van den grooten Onbekende.

Een paar dagen geleden waren de beide vrienden in zee gestoken om te genieten van de weinige schoone dagen, welke het najaar nog scheen te zullen geven.

De „Zeemeeuw” was een uitmuntende boot, volkomen zeewaardig, ofschoon zij gemakkelijk door een enkel man bestuurd kon worden.

Zij bood ruimte aan een twaalfstal passagiers — maar ditmaal bevonden zich, zooals gezegd, slechts drie man aan boord.

Daar verscheen het hoofd van Charly Brand boven den koekoek.

Het was een opgeruimd jong gezicht, blozend en rond, en verhelderd door een paar blauwe oogen vol vuur en levenslust.

„Over een kwartier is het diner gereed,” zeide hij vroolijk. „Ik heb er speciaal mijn best op gedaan, want het zal wel het laatste zijn, dat wij op zee gebruiken.”

„En wij zullen het met een weinig spoed gebruiken, Charly,” zeide Raffles met een blik op het zwerk, waar sedert eenige oogenblikken de zon telkenmale verduisterd werd door snel voorbij drijvende wolken.

„Waarom?”

„Omdat er slecht weder komt opsteken. Zie die donderkoppen maar eens. En die wolkformatie voorspelt ook al weinig goeds. Er is een storm op komst, mijn waarde — en al is de „Zeemeeuw” een sterke boot — op een echten storm is zij toch niet gebouwd. Wij zouden er weinig van na te vertellen hebben, wanneer wij in open zee, ver van een haven, eens door een vliegende storm overvallen werden. En zelfs een middelmatige storm zou mij alles behalve welkom zijn.”

„Wij moeten dus zorgen, dat wij spoedig het eiland Wight bereikt hebben?”

„Zoo spoedig mogelijk. Eigenlijk spijt het mij, dat wij zoo lang zijn blijven rond varen — wij hadden er beter aan gedaan, te zorgen, dat wij voor het vallen van de duisternis een goede haven hadden bereikt. En laat ons nu maar snel middagmalen. Hoe eerder wij binnen zijn, hoe beter.”

De beide vrienden zaten even later in de kleine kajuit en daar deden zij het middagmaal alle eer aan, dat inderdaad Charly's naam als kok hoog hield.

Vervolgens nam Raffles het stuurrad van Henderson over, die op zijn beurt den inwendigen mensch ging verzorgen.

Nu en dan wierp Raffles een bezorgden blik naar de lucht, die hoe langer hoe meer betrok.

De wind was opgestoken en geeselde de golven, die zich hooger begonnen te verheffen.

„Hoe lang duurt de reis van hier tot het eiland Wight?” vroeg Charly, terwijl hij naast Raffles plaats nam in den kleinen stuurstoel.

„Als alles goed gaat nog vier uren. Ik wilde wel. . . .

Maar hij hield plotseling op.

Een scherp klikkend geluid in het binnenste van de boot had zijn aandacht getrokken.

Dadelijk werd het gevolgd door een zeer woest geraas, alsof een aantal ijzeren staven door elkaar werd geworpen.

„Wat is dat nu?” vroeg Charly ongerust. „Wat gebeurt daar toch?”

„Ik geloof, dat er iets breekt — en wel iets van belang!” antwoordde Raffles kortaf.

Op hetzelfde oogenblik stak Henderson het hoofd door het luik, dat naar omlaag leidde.

Zijn gelaat had een zeer ongeruste uitdrukking.

„Wat is er, Henderson?” vroeg Raffles. „Heb je dat geluid gehoord?”

„Zeker Mylord — en ik ben dadelijk gaan kijken — de nokkenas is gebroken!”

Dat was inderdaad een onverwachte en zeer onaangename tijding!

Een breuk van zulk een belangrijk onderdeel der machine kon de ernstigste gevolgen hebben, nu de duisternis zich reeds langzaam over de wateren begon te leggen en de wind met de minuut meer opstak, nog wel uit de richting, waarin de „Zeemeeuw” koers zette.

Het bleek spoedig genoeg, dat het defect van ernstigen aard was — de motorboot werkte ongeregeld, vertraagde haar vaart en lag tenslotte stil — en toch raasde daar binnen de motor steeds door — maar zonder dat de nokkenas haar plicht deed en het mechanisme deed werken!

Raffles zette den nutteloos geworden motor af en keek Henderson vragend aan.

„Wat is je oordeel, James!” vroeg hij.

„Wel, Mylord — er is geen sprake van, dat wij de fout zoo maar op zee kunnen herstellen! Ik heb stalen stangen aan boord en daarvan zou ik wel een nieuwe hulpas kunnen smeden — maar zeker niet aan boord.”

„Hoe lang zou het demonteeren van den motor, het smeden van een nieuwe as, en het opnieuw monteeren duren, denk je?”

„Minstens acht uren, Mylord! Gij weet zelf wel, van hoeveel belang de nokkenas voor den benzine-motor is!”

„Maar wat moeten we dan aanvangen?” riep Charly ongerust uit. „We zijn hier immers nog uren van de Engelsche kust?”

„En ook drijven wij hier zeer ver van de gebruikelijke route der schepen, die van de verschillende Europeesche havens naar de Middellandsche Zee of naar de Fransche havens aan de westkust varen!” hernam Raffles. „Ik weet maar één uitkomst, en die is, dat wij terug keeren naar het eiland Alderbey.”

„Maar hoe kunnen wij dat bereiken, nu onze motor ons in den steek laat?” kwam Charly.

„Wij hebben wel waardeloos rondhout aan boord, om er een mast van te maken, en er is zeildoek genoeg voor een klein zeil. Wij zullen ons moeten behelpen, want ik weet geen andere oplossing. Tot iederen prijs moeten wij snel een haven zien te bereiken. Het zou onze ondergang zijn, indien wij verplicht waren, op zee te blijven drijven, indien wij niet spoedig door een of ander schip werden opgemerkt. Want ik verzeker je, dat binnen twee uren de schepen wel iets anders te doen zullen hebben dan te letten op andere vaartuigen, die zich in nood bevinden.”

Raffles had maar al te zeer gelijk.

De wind was reeds tot een stijve bries aangewakkerd en loodgrijze wolken stapelden zich aan den westelijken kim op.

Nu en dan striemden regenvlagen het dek van de

motorboot, die hulpeloos heen en weer geslingerd werd.

„Wij moeten handelen!” riep Raffles uit. „Vlug, vrienden! Een mast opgericht en een zeil geheschen, zoodat we althans de dichtstbijzijnde haven kunnen opzoeken.”

De drie mannen lieten geen tijd verloren gaan.

Snel werd een mast vervaardigd, door een tweetal sterke spieren aan elkander te bevestigen met behulp van stevige touwen.

Aan een stuk zeildoek werden twee stengen vastgemaakt en daarop werd dit zeil aan den mast geheschen, nadat die onwrikbaar door Henderson aan het boven het dek uitstekende gedeelte van de kajuit was vast gemaakt.

Niet zonder moeite en groote krachtsinspanning was dit werk verricht.

Maar gelukkig bleek de motorboot dadelijk weder naar het roer te luisteren, zoodra de wind het primitieve zeil deed bol staan.

Het was verre van gemakkelijk, met dit kleine hulpzeil te manoeuvreeren, en het zou volkomen onmogelijk zijn geweest, er mede te laveeren.

Zoo moest de boot wel weder op haar weg terug keeren en koers zetten naar Alderney.

Hoewel het zeil klein was, vloog de motorboot met groote vaart over de golven en Raffles, die weder aan het stuurrad stond, daar hij het beste het vaarwater in deze streek kende, had de grootste moeite het ranke vaartuig in den goeden koers te houden.

Maar in ieder geval — men vorderde!

En dat was maar goed ook, want de duisternis begon nu snel te vallen, terwijl de wind langzamerhand tot een storm aangroeide.

Een half uur, nadat de motorboot den terugtocht had aanvaard, kregen de opvarenden aan stuurboord een vuurtoren op het kleine eilandje Caskets in het oog, weinig meer dan een barre rots.

Raffles slaakte een zucht van verlichting — hij wist, dat hij nog slechts weinige mijlen van Alderney verwijderd was.

Maar nu brak het bezwaarlijkste gedeelte van de reis aan, want de motorboot moest zich nu een weg zoeken door de talrijke klippen, die de nadering van de Kanaal-Eilanden voor ongeoeffende varenslieden zeer gevaarlijk maakte.

Raffles vestigde nu en dan den blik op het helder verlichte compas en gaf van tijd tot tijd zijn bevelen.

Charly en Henderson hadden bij het zeil post gevat en voerden al die bevelen zoo goed mogelijk uit.

De storm was zoo krachtig geworden, dat het noodig bleek, het zeil voor een gedeelte in te nemen, opdat het niet door een rukwind zou worden mee gesleurd, in welk geval de toestand van de drie mannen uiterst gevaarlijk zou zijn geworden.

Een uur verstreek.

Het was bijna onmogelijk, door het gordijn van regen en het zeewater dat soms tot groote hoogte werd opgezweept, iets van de kust te ontdekken.

Maar om bij twaalf in den nacht slaakte Charly een kreet van blijdschap — hij had den vuurtoren van Alderney in het oog gekregen.

Het bleek nu, dat de stroom de boot aanzienlijk had doen afwijken, want zij bevond zich nu ongeveer tusschen het eiland en de Fransche kust.

„Kunnen wij hier ergens ankeren?” vroeg Charly, die zijn stem zeer moest uitzetten, om zich verstaanbaar te maken.

„Er is op de oostkust wel een dozijn baaien, diepe inhammen, welke een goede ankerplaats opleveren!” antwoordde Raffles.

Hij moest nu al zijn aandacht tot het stuurrad

bepalen, want de zee werd in deze betrekkelijk smalle geul zeer onstuimig.

De „Zeemeeuw” snelde nu voort over de donkere golven van de Race of Alderney, door de Franschen Raz Blancard geheeten, die het eiland van de kust scheidt.

De mannen waren ten zeerste uitgeput, maar nu was de redding ook nabij.

Met luider stem schreeuwde Raffles zijn bevelen.

Henderson en Charly grepen de touwen en terwijl Raffles behendig met het roer manoeuvreerde, lieten de beide mannen het zeil vieren en de „Zeemeeuw” gleed door haar eigen vaart de baai binnen.

Als bij tooverslag nam hier de woede van de golven af, en de storm scheen eensklaps te bedaren.

Dat was het gevolg van de omstandigheid, dat de baai aan alle kanten, behalve aan de zeezijde, door hooge klippen was omgeven.

Ze had een zandig strand, hier en daar met geweldige rotsblokken bezaaid.

De baai was ongeveer tachtig meter diep, en op de breedste plaatsen ongeveer honderd meter breed.

Raffles stuurde de boot zoover mogelijk de baai in, en eindelijk liep zij op het strand, waar zij onbewegelijk bleef liggen.

HOOFDSTUK II.

Lichten op zee.

Dadelijk begaven de drie mannen zich aan land. Vrees voor wegdrijven van de boot behoefden ze voorloopig niet te koesteren, want de vloed zou pas over drie uren opkomen.

Toch werd zij uit voorzorg met een sterk touw vast gemaakt aan den stam van een dikken boom, die zich bij den oever verhief.

„Waar zijn we nu toch ergens?” vroeg Charly, na zich het water van het lichaam te hebben geschud, dat door een oliepak werd beschermd. „Het lijkt hier zoo verlaten als op een onbewoond eiland in den Stillen Oceaan.”

„Nu, onbewoond is Alderney toch niet!” zei Raffles glimlachend. „Maar heel veel menschen wonen er niet — en die er wonen, hebben hun verblijfplaats opgeslagen aan de kust.

Die weinige havenplaatsen, ongeveer tien in aantal, zijn voor een deel door vrij goede landwegen verbonden — maar woningen vindt men aan die wegen slechts weinige, behalve de optrekjes der Engelschen, die hier den zomer komen doorbrengen. Wij zijn toevallig juist geland op een plek, die tamelijk ver verwijderd is van het naaste dorp — ongeveer twee uren gaans.”

„En zou dat dorp niet te bereiken zijn, Mylord?” vroeg Henderson, die zich overtuigd had dat de „Zeemeeuw” geen verder nadeel had ondervonden van den gevaarlijken tocht.

„Natuurlijk wel, Henderson — maar dan slechts te voet!” antwoordde Raffles. „En je zult wel hebben opgemerkt, al draag je een goed geoliede jekker, dat het weinig minder dan noodweer is!”

„Alles goed en wel — maar we kunnen hier toch niet blijven?” riep Charly uit. „Het is toch zeker niet in je opgekomen, den nacht hier door te brengen onder den blooten hemel?”

„Om je de waarheid te zeggen, had ik het mij inderdaad wel wat anders voorgesteld,” gaf Raffles glimlachend ten antwoord. „Ik hoopte namelijk de haven van St. Anne te kunnen binnen loopen, maar met die slecht bestuurbare boot onder de voeten ben ik al heel verheugd, dat wij veilig hebben kunnen landen.”

„Ik ben niet minder blij — maar intusschen vraag ik mijzelf af, wat wij nu moeten doen!”

„Ik weet er niets anders op, mijn jongen, dan dat wij ons maar aan boord van de boot begeven en daar den nacht doorbrengen. De kajuit is er op ingericht, naar je weet! De deining is hier zoo gering, dat wij voor afdrijven van de boot niet behoeven te vreezen, wanneer wij haar goed vast leggen, zelfs niet bij dezen storm, — die trouwens, zooals ik bemerk, reeds weder in kracht vermindert. Ik verzeker je, dat het geen kleinigheid is, in den nacht langs de geheel doorweekte kleiwegen naar St. Anne te gaan! Bovendien zouden wij dan de „Zeemeeuw” hier onbewaakt moeten achterlaten!”

„O, wat dat aangaat, Mylord — ik zou op haar kunnen passen!” liet de stem van den reus zich hooren. „En ik kan u zeggen, dat zij niet zal heen gaan, als ik het niet hebben wil!”

„Ik stel je goede bedoeling op prijs, Henderson!” hernam Raffles, den chauffeur op den schouder kloppend, „maar wij zullen liever bij elkander blijven. Wat heeft het ook te beteekenen. Wij zijn immers wel vier nachten achtereen op zee geweest.”

Raffles wilde hier nog iets aan toevoegen, maar eensklaps zweeg hij en vestigde den blik van zijn staalgrijze oogen op het uiteinde van de baai.

Charly volgde zijn blik en riep verwonderd uit: „Lichten! Lichten op zee! Daar nadert een schip!

Wat zou dat hier te zoeken hebben? Het lijkt wel of het recht op de baai aanhoudt?"

„Die vraag mag je wel stellen, Charly!” riep Raffles uit. „Het is moeilijk te veronderstellen, dat toevallig een andere motorboot hetzelfde lot zou hebben getroffen als de onze!”

„Als het een motorboot is, dan is het ook een heele groote, Mylord!” liet nu Henderson zich hooren, die in de duisternis had getuurd. „Ik geloof — neen, ik weet zeker, dat ik stoom zie.”

Wanneer Henderson dit verzekerde kon men er ook veilig op aan, dat er daar ginds werkelijk een stoomboot naderde, want er waren weinig menschen, die des nachts zoo goed konden zien als de reusachtige chauffeur van den Grooten Onbekende.

Met gespannen aandacht keken de drie mannen naar de naderende boot, die slechts de voorgeschreven lichten aan bak- en stuurboord voerde, maar overigens in duisternis bleek te varen.

En het bleek hun al spoedig genoeg, dat het vaartuig dat zich daar gereed maakte, de baai in te varen, volstrekt geen averij had.

Dat bleek voldoende uit de rustige vaart.

Uit den schoorsteen steeg een klein wit rookwolkje op, en men hoorde thans duidelijk het geraas van de snel terug draaiende schroef.

„Ik zou zeggen, dat dit schip hier voor anker wil gaan,” zeide Charly, ondanks zichzelf fluisterend, alsof hij bevreesd was, dat men hem aan boord van het vaartuig zou hooren.

„Dat geloof ik ook, mijnheer Brand,” liet de stem van Henderson zich hooren. „Zij hebben al vaart geminderd en de machine slaat achteruit.”

„Dan moet ik toch verklaren niet te begrijpen, wat dit schip hier komt uitvoeren,” hernam Charly, „als er een kwartier verder een veilige haven is, en dat vaartuig volkomen bestuurbaar mag worden genoemd, terwijl ten overvloede de storm zeer aanzienlijk geluwd is sedert een half uur.”

„Ik wil mij niet knapper voordoen dan ik ben, Charly. Ik kan mij de reden evenmin voorstellen als jij,” kwam Raffles. „De haven van St. Anne is voortreffelijk en ik zelf zou er met een zeewaardige boot, die goed bestuurbaar is, stellig zijn binnen geloopt. Maar zie eens — ik geloof, dat zij de baai niet verder inkomen, maar dicht bij den ingang het anker laten vallen.”

Raffles had goed gezien.

Het vaartuig voer nog eenige meters verder en lag toen stil, ongeveer in het midden van de baai.

Toen werd er een knarsend geluid hoorbaar — het werd veroorzaakt door den ketting, die over het ankerspil liep.

Daarop een doffe plomp — het anker verdween onder de golven.

Even was het rustig, en daarop werden nieuwe geluiden waarneembaar.

Bevaren lieden als Raffles en zijn metgezellen konden zich in hun aard niet vergissen — aan boord van het schip werd een sloep uitgezet.

Inderdaad — eenige minuten later maakte zich een donkere vorm van den romp van het stil liggende schip los — dat was een kleine sloep, op het geluid afgaande door een viertal riemen in beweging gebracht.

„Nu gaf ik toch een lief ding, als ik ook maar in de verste verte begreep, wat dat eigenlijk beteekent,” zeide Charly, nog steeds fluisterend. „Wat gaan die menschen op dit uur aan land uitvoeren?”

„Dat zou ik ook wel eens willen weten!” zeide Raffles peinzend. „Misschien is er een zieke aan boord geweest — maar in dat geval had de kapitein er toch veel beter aan gedaan, een haven op te zoeken, waar hij wel aanstonds een geneesheer zou hebben gevonden.”

„Maar zou er dan geen dokter aan boord zijn?” vroeg Charly, die zijn blikken niet afwendde van de sloep, die tamelijk snel naar den westelijken oever van de baai koers zette.

„Daarvoor is het vaartuig veel te klein,” antwoordde Raffles. „Ik schat het op hoogstens 1200 ton.”

„Zouden zij misschien watergebrek hebben, Mylord?” vroeg nu Henderson, die er zelf niet al te veel van begreep.

„Dat is natuurlijk niet onmogelijk, Henderson,” gaf Raffles ten antwoord. „Een der watervaten zou bijvoorbeeld lek geslagen kunnen zijn. Maar dan geldt toch steeds dezelfde vraag van zoeven: waarom zochten zij geen haven op, waar zij goed drinkwater in overvloed zouden krijgen en gaan zij het uit een kleine rivier halen — verondersteld, dat er hier een in de nabijheid is.”

Hij kreeg geen antwoord op deze vraag en eensklaps scheen hij een besluit te nemen.

Hij liet zijn stem nog een weinig dalen en zeide:

„Als wij onze nieuwsgierigheid willen voldoen dan hebben wij ons slechts naar de plek te begeven, waar de sloep zal landen. Dan kunnen wij eenvoudig vragen wat zij willen.”

„Als die lieden ons tenminste antwoorden, Mylord,” gaf Henderson met een bedenkelijk gezicht ten antwoord.

Charly keek den reus verbaasd aan en vroeg:

„Waarom zouden zij ons niet willen antwoorden? Die menschen zullen toch niets te verbergen hebben? Wij zijn hier toch niet op een zeerooverseiland.”

„Dat nu wel niet, Charly,” kwam Raffles op peinzenden toon. „Maar toch wil ik je niet verheelen, dat dit alles mij tamelijk verdacht voorkomt. De opmerking van onzen braven Henderson heeft mij op een denkbeeld gebracht — dat niet ten gunste van de opvarenden van het duistere schip uitvalt! Maar laten wij ons haasten — over enkele oogeblikken heeft de sloep het strand bereikt.”

„Zouden zij ons nog niet hebben gezien?” vroeg Charly, terwijl de drie mannen snel voort liepen over het rulle zand van de baai.

„Dat is al zeer onwaarschijnlijk! Het schip ligt bijna tachtig meters van ons af en het is stikdonker. Bovendien is er geen enkel licht op onze boot, maar spreek nu niet meer — want wie kan zeggen, of wij daar later geen spijt van hebben.”

Charly kon weliswaar niet goed inzien, waarom, maar hij deed er het zwijgen aan toe en de drie mannen zetten zonder te spreken hun weg voort.

Zij volgden daarbij niet den oever van de baai, daar zij dan tenslotte stellig gezien zouden worden door de lieden in de sloep, maar zij hadden het bosch opgezocht, dat rondom langs de baai liep en het als het ware in een ring van struiken en hooge boomen sloot.

En hier waren zij volkomen onzichtbaar, terwijl zij door de struiken heen de baai zelve in het oog konden houden.

Juist toen zij onder de boomen verdwenen waren, scheurden de wolken en de maan kwam te voorschijn, en overgoot met haar zacht zilveren schijnsel het kalme water van de baai.

De sloep was nu duidelijk zichtbaar geworden en zij was reeds zoo dicht bij, dat men zelfs het aantal inzittenden kon bepalen. Het waren er zeven.

Vier mannen zaten aan de riemen, een stond

bij het stuur, en de beide anderen zaten voorin gereed om bij het landen behulpzaam te zijn.

Daar schuurde reeds de voorstevan van de sloep over het zand.

Dit geschiedde op een plek, die ongeveer veertig meter verwijderd was van het punt, waar Raffles en zijn reisgenooten zich achter een dichte struik verborgen hadden.

Zij konden nu duidelijk alles zien wat er geschiedde — en dat was onverwacht genoeg om hunne zenuwen te spannen.

De twee mannen voorin waren reeds aan land gesprongen, ieder met een touw in de hand, en maakten nu de sloep vast aan een groot rotsblok, dat daar op den oever lag als een reusachtige schildpad.

Toen klonken er een paar bevelen in een vreemde taal.

„Wat spreken die lui daar?” vroeg Charly op fluisterenden toon.

„Russisch,” antwoordde Raffles laconiek.

„Maar wat voor den duivel,” begon Charly.

Maar Raffles had hem reeds de hand op den mond gelegd en fluisterde:

„Ik zou je gaarne willen verzoeken, je verwondring een weinig minder luidruchtig tot uiting te brengen. Het is volstrekt niet noodzakelijk, dat die lieden daar ginds ons hooren. Laten wij liever onze oogen wijd openen en zien, wat zij hier wel in het holste van den nacht te verrichten hebben.”

De drie mannen zouden hierop niet lang behoeven te wachten.

Toen de zeven opvarenden der sloep allen aan land waren gegaan, trokken zij het kleine vaartuig zonder moeite op het strand, zoodat het in ieder geval niet zou kunnen weg drijven.

Daarop bukten zich drie mannen over den rand van de sloep en toen zij zich weder oprichtten, hielden zij alle drie een kleine, maar blijkbaar tamelijk zware kist in de armen, van ongeschilde planken, tamelijk ruw maar stevig ineen getimmerd.

Zij laadden deze kisten op hun schouders en daarop verdwenen vijf man onder het geboomte, terwijl er twee man ter bewaking van de boot achterbleven.

„Hen na,” beval Raffles kort af.

De drie Engelschen verlieten voorzichtig hun schuilplaats en begonnen de vijf leden van de bemanning al spoedig te volgen.

Maar zij moesten inzien, dat zij daarbij in een ongunstige positie verkeerden.

Want terwijl de Russen, of wat het anders mochten zijn, dit gedeelte van het eiland zelfs des nachts zeer goed kenden, moesten de drie Engelschen alleen afgaan op het geluid der zich verwijderende voetstappen, daar zij in deze streek geheel vreemd waren, en bovendien moesten oppassen, dat geen droge tak, onvoorzichtig beroerd, geen weggrollende steen hun aanwezigheid verraadde.

Hun eenig voordeel boven de achtervolgden was, dat drie hunner een zware vracht droegen, die hen bij het gaan moest hinderen.

Maar toch scheen het, alsof de vijf mannen voor hen een voorsprong kregen.

Zij waren niet langer zichtbaar en Raffles en zijn metgezellen moesten uitsluitend afgaan op het geluid hunner schreden en dat van de brekende takken welke zij op hun tocht door het bosch vernielden.

De weg scheen omhoog te leiden.

De boomen werden ook schaarscher en de drie Engelschen moesten telkens opnieuw zorgen, dat zij niet gezien werden.

Plotseling verhief zich aan hun rechterhand een hooie steile rotswand.

Hier liep het bosch eensklaps dood.

De klip moest wel minstens vijftig meter hoog zijn en een beklimming zou op dit punt tot de onmogelijkheden behooren.

Even stonden de drie achtervolgers stil om te luisteren.

En tot hun verbazing hoorden ze geen enkel geluid meer, behalve het eentonig gerucht van de branding die op de klippen brak, en het suizen van den wind door de takken der boomen.

„Wat drommel — waar zijn zij gebleven?” vroeg Charly fluisterend. „Zooeven meende ik nog een van die kerels te zien.”

„Merk op, dat je reeds van kerels spreekt — een kwartier geleden waren het nog maar mannen,” zeide Raffles glimlachend.

„Kerels of mannen — ik vertrouw hen niet langer,” hernam Charly. „Die kisten staan mij niets aan.”

„Ik ben juist van een tegenovergestelde meening, mijn waarde,” kwam Raffles koeltjes. „Zij staan mij integendeel buitengewoon goed aan — zij zien er merkwaardig genoeg juist uit als kisten goud, zilver of iets anders kostbaars.”

„Ik weet niet wat zij bevatten, — ik wed alleen, dat wij het wel nooit zullen weten, want wij zijn het spoor van die vijf schobbejakken bijster,” zeide Charly op spijtigen toon.

„Van „mannen” via „kerels” naar „schobbejakken”. Je zult moeten toegeven, dat je de ladder der minachting voor die onbekenden wel heel spoedig bestijgt,” liet weer de zachte ironische stem van Raffles zich hooren. „Maar ik kan mij zeer goed verplaatsen in je gemoedstoestand — je vreest, dat daar een goede buit voor ons verloren zal gaan, niet waar?”

Charly wilde antwoorden, toen een groote steen, die niet ver van hem neerviel, het hem belette.

„Waar komt die steen vandaan?” vroeg de jonge man verwonderd en ook met een zweem van wantrouwen in zijn stem.

„Van de rots boven je denk ik,” antwoordde Raffles bedaard. „Hij volgt slechts de wet der zwaartekracht.”

„Goed, maar ik zou wenschen te weten, of die wet zooeven door een menschelijk wezen in toepassing was gebracht, of niet.”

„Dat acht ik niet waarschijnlijk. Kogels zijn meestal meer afdoende dan steenen. Maar in ieder geval kunnen wij nu wel zeker zijn, dat die vijf „schobbejakken”, zooals jij ze zeer oneerbiedig noemt, daar boven zijn. Zie eens — die gedaante daar ginds.”

Raffles had zijn beide metgezellen snel aan een arm weder onder de boomen getrokken en wees nu met uitgestrekte vinger naar een gestalte, op ongeveer dertig meter boven hun hoofden, maar een goed eind van hen verwijderd, die zich langzaam langs den steilen rotswand scheen voort te bewegen.

„Maar daar moet een pad zijn, Mylord,” fluisterde Henderson, die de duisternis met zijn valkenoogen scheen te willen doorboren.

„Dat is duidelijk, vriend James! Wij zullen maar niet aannemen, dat die man zich eensklaps van vleugelen heeft voorzien en op die wijze langs den rotswand vliegt. Evenmin zal hij er als een vlieg tegen aan kunnen loopen. Maar waar die man is, daar kunnen wij ook zijn! Vooruit vrienden! Wij zullen wel aanstonds het begin van het rotspad hebben gevonden hetwelk die vijf mannen hebben ingeslagen.”

Zwijgend werd de tocht voortgezet.

De drie mannen liepen nu aan den voet van de rots, die vlak naast hen zich steil verhief.

Eenige minuten verliepen.

Toen stond Raffles, die vooraan liep, verwonderd stil.

„Wat is er?” vroeg Charly, die achter hem kwam op fluisterenden toon.

„Wat er is?” herhaalde Raffles zacht. „Wel er is geen pad. Dat is er!”

„Maar er moet er een zijn,” kwam Charly. „Een weinig verder begint het misschien.”

„Neen, de rotswand is volkomen glad — ik ben zeker, dat wij zelfs al te ver zijn gegaan — de mannen die wij zooeven gezien hebben, moeten reeds eerder de rots hebben bestegen.”

„Daar staat mijn verstand bij stil,” hernam Charly verbaasd. „Zij hebben toch geen pooten als insecten, welke hen in staat stellen tegen een verticalen wand op te hoopen.”

„Dat is tenminste niet waarschijnlijk,” zeide Raffles glimlachend. „Hoe het ook zij — ik weet nu niet meer, waar die mannen gebleven zijn, en ik zie hen ook niet meer op het oogenblik.”

Het was waar — de drie reisgezellen konden niets meer van de vijf geheimzinnige mannen ontwaren.

En toch moesten zij niet al te ver verwijderd zijn, want in de nachtelijke stilte, alleen verstoord door het eentonig geruisch van de branding, klonk duidelijk het gerucht, afkomstig van eenige houwelingen, die de rots aantastten.

„Ze graven ergens een gat, of zij verwijderen een bestaande opening!” fluisterde Raffles. „Het is om te trappelen van ongeduld en woede. Daar zijn vijf kerels bezig iets te verbergen, wat van groote waarde schijnt te zijn, op nauwelijks een pijlschot afstand, en wij weten niet, waar dat gebeurt! Maar dat zeg ik je Charly, — ik laat mij niet bedotten! Ik leg mij niet neer bij dezen tegenslag. Aan bovennatuurlijke zaken geloof ik niet, en die mannen zijn op een wijze naar boven gekomen, welke wij hen moeten nadoen.”

„Ik verlang niets liever,” hernam Charly. „Als je mij maar het pad aanwijst hetwelk zij bestegen hebben.”

Raffles gaf geen antwoord, maar keerde op zijn schreden terug.

De anderen volgden hem.

Met de hand langs de kale rots strijkend, zette Raffles langzaam zijn weg voort.

Maar die hand raakte niets anders aan dan den kouden ruwen steen — nergens een spleet, groot genoeg om een muis doorgang te verleenen, nergens een pad, breed genoeg om er den voet op te zetten.

Toen nam Raffles een besluit.

Hij wendde zich tot Charly en Henderson en zeide zacht:

„Luister vrienden — er viel toch niet aan te denken, dit eiland zoo spoedig te verlaten, tenminste wanneer wij onze boot wilden meenemen. De reparatie zou verscheidene uren geduurd hebben. Welnu — nu het lat toch heeft gewild, dat wij hier moeten blijven, zie ik niet in, waarom wij morgen, als het dag is, ons onderzoek hier ter plaatse niet zouden voortzetten! Wat ons aangaat, bij deze tastbare duisternis, het pad zouden wij wellicht gemakkelijk vinden, wanneer het weder licht geworden is.”

„Je hebt gelijk, Edward,” zeide Charly. „Wat is dus je voorstel?”

„Dat wij eenige dagen hier blijven. Het geheimzinnige voorval van dezen nacht boezemt mij het grootste belang in — en niet alleen vanwege den finantieelen kant. Maar daar het wellicht beter is, dat onze ware identiteit niet aan het licht komen, zou ik wel willen aanraden, ons tijdelijk een andere gedaante te geven.”

„Niets is gemakkelijker, Edward,” kwam Charly. „In de kajuit hebben wij een paar matrozenpakken, en jij weet beter dan iemand dat er in een zekere kist in diezelfde kajuit pruiken, baarden en kleurmiddelen te vinden zijn.”

„Mooi zoo! Dan zullen wij ons dus als visschers vermommen, en op die wijze zullen wij minder opvallen, als wij hier in de buurt een onderzoek gaan instellen.”

Hij wilde nog een opmerking maken, toen zijn aandacht getrokken werd door het geluid van naderende voetstappen.

Juist bijtijds trok hij zijn metgezellen weer onder de dichte struiken.

„Wat drommel — zijn zij nu weer naar beneden gekomen, zonder dat wij er iets van bemerkt hebben?” kwam Charly verbluft.

„Dat schijnt wel zoo, mijn waarde,” antwoordde Raffles. „Maar nu zou ik je wel willen verzoeken, voorloopig niet meer te praten. Later kun je je schade inhalen.”

De raadgeving was niet overbodig, want slechts weinige oogenblikken later verschenen er op het smalle pad, hetwelk langs den voet van de rots leidde, eenige gedaanten, die dadelijk daarna onder het geboomte verdwenen.

Weder begon de achtervolging, maar thans in omgekeerde richting.

Het bleek al spoedig, dat de geheimzinnige mannen zich weder naar de sloep wilden begeven, welke hen nog altijd wachtte.

Een oogenblik vroeg Charly zich af, waarom

Raffles de mannen niet eenvoudig overviel, maar aanstonds zag hij in, dat dit niet gaan zou.

Ten eerste strookte het in het geheel niet met den aard van den Grooten Onbekende hem geheel vreemde lieden, van wie hij nog niets wist, des nachts als een struikroover te overvallen.

Ten tweede wist men immers nog in het geheel niet, waar den kisten zich bevonden, welke de vijf mannen blijkbaar zooeven hadden begraven, zoodat een overval toch geen doel zou hebben.

En ten derde kon zulk een onderneming op dit betrekkelijk kleine eiland groote gevaren opleveren, daar immers het eenige middel, hetwelk hun voorloopig ten dienste stond om het te verlaten, onbruikbaar was.

Een eenige cigaret is het merk
Dubec 3.

HOOFDSTUK III.

Waar het toeval handelend optreedt.

Het was voor de drie mannen een gelukkige omstandigheid, dat de vijf lieden die voor hen uitliepen, zich onbespied en in volkomen veiligheid waanden, zoodat zij meer geraas maakten, dan wel verstandig was, anders hadden zij zeker hun spoor in deze dichte duisternis niet kunnen volgen.

Thans gingen zij af op het mompelend stemmen-gerucht, het kraken der takken en het schuifelen der voetstappen over het dorre loof.

Na eenigen tijd hadden de vijf mannen den oever van de baai weder bereikt.

De sloep lag nog steeds op dezelfde plek te wachten.

De bewakers zaten op den rand.

Raffles en zijn beide metgezellen slopen zoo dicht mogelijk naderbij, zich steeds onder de boomen schuil houdend, en ten slotte bevonden zij zich op een afstand van ongeveer tien meter van de sloep, verborgen achter een groot stuk steen, bijna een meter hoog.

Als zij gemeend mochten hebben, dat zij allen zich weder zouden inschepen, die hier voet aan land hadden gezet, dan zouden zij zich vergissen.

Eén der geheimzinnige bezoekers, klaarblijkelijk de aanvoerder, wendde zich tot twee van de mannen, die de kisten hadden gedragen en zeide op ernstigen toon:

„Wij dragen nu aan u de voorloopige bewaking van de kostbaarheden op. Gij kent het doel — de opbrengst der juweelen moet strekken, om ook in Frankrijk propaganda te maken voor onze denkbeelden. Tevens zal een aandeel van het geld onder onze broeders, de communisten, in het land worden verdeeld. Zij zullen er meer aan hebben dan de vervloekte bezitters, aan wie wij ze hebben ont-nomen, en die nimmermeer behoefte zullen hebben aan juweelen, haha.”

De man die gesproken had, liet een onaangenaam lachje hooren, dat weerkaatst werd door de omringende rotsen, en ging toen voort:

„Wij vertrouwen dus onzen buit aan u toe. Laat u zoo weinig mogelijk zien, en verdedig als het moet, ons goed met uw leven. Blijf hier steeds in de onmiddellijke nabijheid. Wel is de schat goed verborgen, maar wie kan zeggen, of niet het toeval een toerist of iemand die hier eens komt kijken op het spoor brengt van den buit. Daarom geef goed acht, want gij draagt een zware verantwoording. Dit geldt ook u, Filarsky. Gij zult uw aansprakelijkheid trouwens niet al te lang behoeven te dragen, want reeds overmorgen komen de Fransche makkers, die het geheim kennen, de juweelen en het ongemunte goud halen. Gij kent het afgesproken sein. De Fransche schoener, die weinig diepgang heeft en hier in de baai voor anker kan gaan draagt den naam „Hirondelle”, en zal, voor zij het anker laat vallen, drie malen de vlag aan den gaffel hijschen en weder laten zakken, tot zij half stok hangt. Let dus goed op. Gij kunt de „Hirondelle” omstreeks drie uur in den namiddag verwachten.”

Deze geheele toespraak was in de Russische taal gehouden en Charly had er slechts weinig van begrepen.

De twee mannen, die als bewakers van den buit waren aangesteld, hadden zwijgend toegeluisterd en nu zeide Brontchef, een man van forschen lichaamsbouw, met een dichten zwarten baard, die hem tot midden op de borst hing:

„Gij kunt er van verzekerd zijn, chef, dat wij goed zullen oppassen.”

„Daar reken ik ook op, Brontchef,” zei de aanvoerder droogjes. „Wij zelven vertrekken nu, maar wij gaan niet ver uit de buurt, want wij zullen

afwachten tot de kapitein van de „Hirondelle” ons draadloos bericht heeft, dat hij de juweelen in goede orde kan overnemen. Nu heb ik u nog een ding te zeggen, en dat is: dat gij u niet te dicht in de nabijheid van de plek moogt begeven, waar de buit begraven ligt. Het is niet noodzakelijk, dat men u daar ziet, want wij kunnen niet te voorzichtig zijn.”

De chef wendde zich nu naar den troep en gaf op zachten toon eenige bevelen.

Het lichte bootje werd weder in het water geschoven en allen scheepten zich in.

Maar voor de riemen opnieuw in het water plonsden, wendde de chef zich nog eens tot de achter gebleven mannen, die zwijgend en onbewegelijk de sloep nakeken en riep: „Gij zijt immers gewapend?”

„Maak u daaromtrent niet bezorgd chef,” antwoordde Filarsky. „Wij hebben onze revolvers en dertig patronen per man. En daarvan zullen wij gebruik maken ook, als het noodzakelijk mocht zijn.”

„Denk er om, dat gij slechts ingeval van uitersten nood van uw wapens gebruik moogt maken,” riep de chef.

Dit was het laatste wat er van hem vernomen werd....

Op een kort bevel gingen de roeiriemen in het water en steeds sneller vloog de sloep voort over het donkere water van de baai, totdat zij geheel uit het oog verdwenen was.

Onduidelijk hoorde men in de verte het knarsen van de stalen trossen, waarmede de sloep weder aan boord werd geheschen.

Toen klonk het geluid van de schroef, die met forsche slagen het water geeselde, ten bewijze, dat het geheimzinnige schip zich verwijderde.

Al dien tijd waren Brontchef en Filarsky onbewegelijk en zwijgend blijven staan.

Pas toen er niets meer te hooren was, dan het een-tonig geraas van de branding op de kust, wendden zij zich langzaam om, en waren het volgende oogenblik onder de boomen verdwenen.

„Zullen wij hen niet nagaan, Edward?” vroeg Charly, toen hij niets meer vernam.

„Neen Charly,” antwoordde Raffles. „Ik heb niet veel lust mij bloot te stellen aan een verraderlijken kogel, uit de duisternis afgevuurd. Wij hebben nog ruim een dag den tijd. Morgen als het daglicht is

aangebroken kunnen wij eens zien hoe de zaken nu staan.”

„Die kerels schijnen hier te blijven?”

„Ja, Charly. Ik denk dat zij hier in het bosch zullen overnachten. Ik meen te hebben gezien, dat zij dikke dekens bij zich hadden en als oudgedienden, die waarschijnlijk aan den oorlog hebben deel genomen, zullen zij wel gehard zijn en bestand tegen de vermoeienissen van zulk een verblijf onder den blooten hemel in dezen tijd van het jaar.”

„Waarom denk je dat zij oudgedienden zijn?”

„Omdat zij een militaire pantalon droegen, waarvan de bies nog te zien was. En een hunner had een Russische soldatenpet op, waarvan de oorspronkelijke kleur echter bijna geheel verloren was gegaan.”

„En wat gaan wij nu doen?”

Raffles dacht een oogenblik na, alvorens te antwoorden.

„Het zou niet verstandig zijn, als wij de motorboot lieten, waar zij op dit oogenblik is. Anders zou zij morgenochtend stellig door die twee mannen worden gezien. En die zouden dan wel hun gevolgtrekkingen maken.”

„Maar wij kunnen haar toch onmogelijk verbergen?”

„Toch wel,” hernam Raffles. „Wij kunnen haar namelijk een klein gedeelte de rivier doortrekken, die op deze baai uitmondt, en daar zijn langs den oever plekken in overvloed, waar wij de kleine boot kunnen weg moffelen onder de overhangende takken, die men daar in groote getale aantreft. Het is nu te laat om nog iets te ondernemen. Morgen zullen wij wel verder zien. In de eerste plaats is het noodig, dat we wat rust nemen.”

„Ik hoop Edward, dat je niet te veel slaap zult hebben om mij nog even mede te deelen, wat daar-even eigenlijk verhandeld is onder die Russen.”

„Dat is waar ook,” zeide Raffles glimlachend. „Er werd Russisch gesproken en de hoofdzaak zal je wel ontgaan zijn.”

„Je behoeft me niet te vleien, Edward. Je kunt gerust zeggen dat niet alleen de hoofdzaak maar ook de bijzonderheden mij ontgaan zijn. Kortom, ik heb er geen steek van begrepen.”

De drie mannen hadden intusschen hun weg voortgezet, zorg dragende, dat zij den zoom van het bosch volgden en eindelijk hadden zij de plek weder bereikt, waar de kleine motorboot lag.

Zij wachtten nog gedurende een half uur om zich te verzekeren, dat alles veilig was, en vervolgens werd de motorboot weder los gemaakt.

Met behulp van een vaarboom werd het kleine vaartuig voort geduwd, tot het den ingang bereikt had van het kleine riviertje, niet veel meer dan een breede beek, die hier in de baai uitliep.

Steeds boomende brachten de drie mannen de „Zeemeeuw” langs een van de oevers, ongeveer een kilometer verder het riviertje op, en daar werd zij verborgen in een soort kreek, die aan alle zijden door dicht geboomte omgeven was, waarvan de takken in het water hingen. Het zou nu zelfs bij klaarlichten dag zeer moeilijk zijn, de schuilplaats van de „Zeemeeuw” te ontdekken.

Onder deze bedrijven hadden de drie mannen een flinken eetlust gekregen, daarom was het eerste, wat ze thans deden, hun avondmaal te bereiden.

En terwijl zij dit nuttigden begon Charly, die zijn nieuwsgierigheid niet kon bedwingen, opnieuw :

„Zou je mij nu eindelijk eens willen zeggen, Edward, wat het geheimzinnige gescharrel met die kisten te beteekenen had?”

„Ik verlang niets liever, dan het je mede te deelen, mijn waarde.”

„Begin dan maar eens met mij te vertellen, wat het voor lieden zijn, wier schip dezen avond het anker uitwierp in de baai.”

„Bolsjewiki,” antwoordde Raffles laconiek.

„Wat zeg je daar?” riep Charly verbluft uit. „Russische Bolsjewiki? Hoe komen die op het eiland, dat aan Engeland toebehoort.”

„Dat heb je gezien, per schip,” antwoordde Raffles bedaard.

„Maar — wat kwamen zij doen.”

„Ook dat heb je kunnen waarnemen. Zij kwamen een drietal kisten aan land brengen.”

„En wat zat daar in.”

„Juweelen en ongemunt goud.”

„Gestolen natuurlijk?”

„Dat spreekt vanzelf. De Bolsjewisten hebben er zich op de bij hen gebruikelijke wijze van in bezit gesteld. Zij hebben de eigenaars vermoord, waarschijnlijk hun huizen in brand gestoken en hun bezittingen geroofd.”

„Maar lieve hemel, waarom brengen ze die kisten juist hier?”

„Omdat het eiland Alderney juist uitstekend gelegen is ter bereiking van hun doel.”

„Wat is dat doel?”

„De juweelen moeten naar Frankrijk worden overgebracht, om daar te worden verkocht. De opbrengst zal strekken om de zaak der Bolsjewisten in Frankrijk te steunen en om honderdtal communisten gelukkig te maken met eenige duizenden Francs.”

„Maar is het niet gevaarlijk om in dezen tijd in Frankrijk juweelen te verkoopen?”

„Dat komt mij ook voor. Het is in ieder geval een gevaarlijke onderneming. Het zal je echter wel bekend zijn, dat niet eens zoo lang geleden iets dergelijks te Amsterdam is gebeurd en met volkomen succes.”

„En die twee mannen?”

„Zij moeten hier op het eiland blijven, tot de drie kisten met juweelen weer worden afgehaald.”

„Door hetzelfde schip?”

„Nee, thans door een Franschen schoener „Hirondelle” genaamd. Het schip zal een sein geven bij het binnen varen van de baai, zoodat zij het aanstonds kunnen herkennen.”

„Maar dan zal de zaak op rolletjes loopen, Edward,” riep Charly verheugd uit. „Je zult je natuurlijk geen seconde bedenken om de geroofde juweelen voor je buit te verklaren, nietwaar?”

„Geen seconde,” antwoordde Raffles laconiek.

„Welnu, wat belet ons dan, die mannen eenvoudig op te sporen, hen machteloos te maken en er met de drie kisten vandoor te gaan?”

„Dat belet ons gezonde verstand, mijn waarde.”

„Waarom?”

„Om de even eenvoudige als afdoende reden, wij weten niet waar die drie kisten zijn.”

„Neem mij niet kwalijk, dat had ik vergeten,” mompelde Charly verlegen.

„O, het heeft niets te beteekenen. Iedereen vergeet wel eens van die kleinigheden,” hernam Raffles spottend.

„Maar wij kunnen er toch in ieder geval naar zoeken,” meende Charly.

„Ik vrees dat dit weinig zal baten, er moet ergens een verborgen kloof in de rotsen zijn, of misschien wel in den bodem, die alleen aan de Russen bekend is en niemand kan zeggen, hoe lang het zelfs bij dag zou duren, die spleet te vinden. Daar langs zijn

zij natuurlijk naar boven gegaan en hebben daar de kisten ergens weg gestopt. Nu zou je me kunnen tegenwerpen, dat wij dan langs een anderen weg naar boven kunnen gaan en ik geef dan ook toe, dat dit een goede oplossing zou zijn, mits wij een geheele week den tijd hadden. Zooals de zaken nu echter staan is het verreweg het verstandigst wanneer wij tot het uiterste oogenblik wachten, dat wil zeggen tot de „Hirondelle” het anker uitwerpt en de twee Bolsjewisten zich gereed maken, de kisten weder uit hun schuilplaatsen te voorschijn te halen.”

„Je hebt gelijk,” riep Charly opgewonden uit. „Wij hebben dan niets anders te doen, dan hen te volgen en te zien, waar zij blijven.”

„Het is daarvoor echter noodig dat wij ons vermommen, maar dat kan morgenochtend geschieden.”

„Wanneer wordt die „Hirondelle” hier verwacht?”

„Overmorgen om drie uur in den middag.”

„Dan moeten wij maar hopen, dat er niet te veel toeschouwers zullen zijn.”

„De kans daarop is zeer gering — dit gedeelte van het eiland is slechts schaars bevolkt — verreweg de meeste visschersdorpjes bevinden zich op de Westkust. En nu valt er niets meer te vragen, Charly, en zouden wij er verstandig aan doen, nu maar te gaan slapen. Morgen zullen wij wel verder zien.”

En met deze woorden stonden de beide vrienden op van de kleine tafel in de kajuit waar zij het avondmaal hadden gebruikt, schoven deze ter zijde en klaptten uit de wanden een paar gemakkelijke rustbanken, die in een oogwenk tot voortreffelijke bedden konden worden ingericht. En toen zij op het punt stonden, in te sluimeren, hoorden zij Henderson, de reus, nog steeds stommelen in de machinekamer — de brave kerel had geen rust voor hij zich overtuigd had van den omvang van de aangerichte schade aan de nokas....

Ook den volgenden dag was het verrukkelijk weder.

Een zachte bries deed de golfjes in de baai flauwtjes rimpelen. De zon scheen aan een wolkeloozen hemel en het was dan ook warm als het dien zomer slechts zelden geweest was.

Raffles en zijn beide metgezellen hadden een voortreffelijken nacht doorgebracht en toen zij het dek betraden uitte Charly, die voorzichtig de overhangende takken terzijde had geschoven, die het

scheepje tegen het bespiedend oog moesten beveiligen, een kreet van verrukking, want de aanblik van het landschap was prachtig schoon op dien herfstmorgen. De kleine rivier stuwde haar kristalhelder water naar de baai die duidelijk op eenigen afstand zichtbaar was.

In het rond verhieven zich de hooge boomen die wel tot een tropisch klimaat leken te behooren, evenals dit voorkomt op de Zuidkust van Engeland.

Langs de kleine rivier strekte zich het bosch nog over geruimen afstand uit, maar verderop ontwaarde zijn oog vette weiden, terwijl de gezichtseinder werd afgesloten door bevallig golvende heuvelen.

De atmosfeer was zoo helder, dat man aan gene zijde van de baai duidelijk de kleine visscherspinken kon onderscheiden die reeds waren uitgevaren in de hoop op een goede vangst.

„Het is hier buitengewoon mooi!” zeide Charly, zich tot Raffles wendend, nadat hij eenigen tijd van het schouwspel had genoten.

„Ja, de Kanaaleilanden zijn terecht beroemd om hun schoonheid,” zeide Raffles, „en Alderney is wel een van de kleinste maar zeker niet een van de minst fraaie. En nu zullen wij, nadat wij den inwendigen mensch versterkt hebben, dadelijk maar eens een ander uiterlijk aannemen, beste Charly. Wij weten niet hoe de zaken kunnen afloopen en het zal wel wat vreemd zijn, wanneer men Lord Aberdeen hier onder zulke eigenaardige omstandigheden aantrof — namelijk terwijl hij zich onledig hield met jacht maken op de juweelen, welke de Russische Bolsjewisten hebben geroofd.”

„Weet je wat ik wel wat wonderlijk vind?”

„Laat eens hooren.”

„Dat die signeur, die het hoogste woord scheen te voeren, die twee lieden met hun zwarte rooversbaarden achterlaat met zulk een grooten schat, die toch zeker wel eenige millioenen waard zal zijn.”

„Dat is hij op zijn minst. Wat je opmerking betreft — er heerscht een ijzeren discipline onder die schavuiten, en ik denk, dat die twee heerschappen gauw achterhaald zouden worden als zij zouden trachten met den buit er van door te gaan. Waar zouden zij trouwens heen moeten gaan en hoe zouden zij aan scheepsgelegenheid moeten komen? Je kunt er wel van op aan, dat hun lastgever een oogje in het zeil zal houden.”

„Maar er is toch een geregelde verbinding tusschen St. Anne en de Fransche kust.”

„Die is er juist niet,” antwoordde Raffles. „Er is wel een geregelde stoomvaartverbinding tusschen het havenplaatsje dat je daar noemt en St. Peter Port, dat wil zeggen, de voornaamste haven van het groote Kanaaleiland Guernsey. Het is verder waar, dat men van deze haven geregeld de Fransche kust kan bereiken maar ik geloof niet, dat onze beide vrienden zoo onverstandig zullen zijn die kansen te wagen, want ik durf er wel wat onder verdedden, dat er gedurende een paar dagen door de Bolsjewisten op de Fransche en Engelsche havens die daarvoor in aanmerking komen, scherp toezicht zal worden gehouden. En laat ons nu eens zien, wat Henderson van het ontbijt heeft weten terecht te brengen.”

Het bleek dat de reus zeer zijn best had gedaan en dat was hem moeilijk genoeg gevallen daar hij in de kleine kombuis niet had mogen koken uit vrees dat de rook hun aanwezigheid zou kunnen verraden op dit eenzame gedeelte van het eiland.

Er was inderdaad heinde en ver geen levend wezen te bekennen, uitgezonderd een paar landarbeiders op een akker, bijna een uur gaans verder gelegen en die zich voordeden als kleine stipjes op het groene grastapijt.

Daar het riviertje voor groote schepen volkomen onbevaarbaar was, behoefde Raffles geen vrees te koesteren, dat een voorbijvarende boot hem zou opmerken.

Nadat zij het ontbijt genuttigd hadden, begonnen de drie mannen zich in visscherskleeren te steken, bestaande uit een blauw wollen buis, een wijde broek en een zuidwester.

Zij lieten hun gelaat een geheele verandering ondergaan door het in te wrijven met een soort kleurmiddel, hetwelk het een diepbruine tint gaf, en Raffles verfraaide zich bovendien met een grijzen ringbaard, die hem het uiterlijk gaf van een ruwen zeebonk die op alle zeeën bevaren was.

Het was bijna elf uur in den morgen toen zij met dit alles gereed waren.

Raffles begaf zich nu naar Henderson die zich al lang weder met zijn gebroken as bezig hield en zeide op vriendelijken toon:

„Luister eens, Henderson — ik vertrouw jou de „Zeemeeuw” toe. Mijnheer Brand en ik gaan eens

een kijkje nemen — op een zekere plek. Nieuws-gierigen snauw je maar af — en je laat niemand aan boord toe — begrepen?”

„Ik laat niemand aan boord toe, Mylord,” herhaalde de brave kerel, terwijl hij als toevallig een blik wierp op zijn geweldige vuisten, sterk en zwaar als smidshamers. „Wanneer kan ik Mylord terug verwachten?”

„Nu, ik denk niet dat wij langer uit zullen blijven dan eenige uren, vriend Henderson.”

„Dat komt goed, Mylord, dan zal ik mij in dien tusschentijd eens bezig houden met de as. Het is mij medegevallen — als alles goed gaat, kan ik alles vanmiddag nog gerepareerd hebben.”

„Behoeft er dan niet gesmeed te worden? Ik zou graag ieder geraas zooveel mogelijk vermeden hebben.”

„Ik behoef alleen maar te vijlen en te zagen, Mylord, er lag juist nog een as van goede dikte in den bak met reservedeelen.”

„Zooveel te beter. Mochten er ongewenschte bezoekers komen die volstrekt willen weten hoe die boot daar komt, dan zeg je dat jij er de kapitein van bent maar dat de eigenaar met zijn vriend een wandeling gaat maken.”

„Ik zal het zeggen, Mylord — en ik hoop niet dat zij al te vervelend worden,” mompelde de reus voor zich heen met een nieuwen blik op zijn ontzaggelijke vuisten.

Raffles en Charly knikten hem nog eens toe, overtuigden zich dat er niemand in de nabijheid was geweest en begaven zich toen op weg, waarbij hun zware waterlaarzen hen goed te pas kwamen.

Langzaam voortslenterend met de handen in de zakken liepen zij langs een soort pad, dat den oever van het riviertje volgde, maar dat blijkbaar zeer weinig begaan was, want overal schoot het onkruid tusschen de ruwe steenen welig op.

Zoo bereikten zij weder den oever van de baai, liepen er om heen en bestegen de klip, maar thans op een geheel andere plek, dan waar zij den avond tevoren de vijf vreemdelingen op zulk een geheimzinnige wijze hadden zien verdwijnen.

Het was geen gemakkelijke klimpartij, die bijna een uur duurde, maar eindelijk hadden zij dan toch den top bereikt vanwaar zij een verrukkelijk schouwspel genoten over bijna het geheele eiland.

De beide vrienden konden bijna een kwartier

zwijgend naast elkaar hebben gezeten, geheel onder den indruk van dit schouwspel, toen Raffles eensklaps een hand op zijn schouder voelde.

Zijn eerste instinctmatige beweging, bliksemsnel uitgevoerd, was naar zijn zak, waar zijn revolver zich bevond.

Maar toen hij het gelaat ophief naar den man, die hem op den schouder had getikt, maakte zijn eerste schrik plaats voor verbazing — hij herkende in hem den grofgebouwd man met den zwarten baard van den vorigen avond — den Bolsjewist Brontchef.

„Zonder werk?” viel de reus met de deur in het huis, waarvan hij zich van de Engelsche taal bediende.

„Het gaat niet al te best mijnheer,” antwoordde Raffles, die dadelijk in zijn rol was, en Charly vlug met den voet had aangestooten, „mijn maat en ik zijn vanmorgen naar hier eens uitgevaren, want de visch wil het net niet in. Met de makreel en de ansjovis is het een raar ding moet gij weten. De beesten zwemmen in scholen en....”

Maar de andere Rus, die zich op eenigen afstand had gehouden en naderbij was getreden viel hem ongeduldig in de rede en zeide:

„Dat vertelt gij ons een volgende maal maar eens, oude. Hebt gij een stevige boot?”

„Dat gaat vrijwel mijnheer,” antwoordde Raffles, zonder blikken of blozen.

„Een boot — waarmede gij bijvoorbeeld naar een Hollandsche haven zoudt kunnen varen?”

„Wel mijnheer, ik zou den man willen zien, die mij in het gezicht zou durven zeggen dat ik dat niet kon,” riep Raffles op verontwaardigden toon.

„Hoelang zoudt gij over dien tocht doen. Bijvoorbeeld tot den Nieuwen waterweg.”

„Wel mijnheer, dat hangt van het tij en den wind af. Onder gunstige omstandigheden gaan er twee dagen mee heen.”

„Twee dagen? Is dat niet lang?” vroeg Filarsky, terwijl hij even de zware wenkbrauwen samentrok.

„Voor een stoomboot is het lang, mijnheer, maar niet voor een visscherspink.”

Maar Brontchef had zijn makker een weinig terzijde geduwd na hem een wenk te hebben gegeven en vroeg nu, terwijl hij Raffles aandachtig scheen op te nemen:

„Zoudt gij nog vandaag duizend francs willen verdienen?”

Raffles scheen een oogenblik verbaasd na te denken en kwam toen op onzekeren toon:

„Duizend francs, mijnheer. Nou mijnheer, dat wil ieder wel graag in dezen tijd. Wat zou ik daarvoor moeten doen?”

„Mij en mijn makker met.... onze bagage nog hedenavond overbrengen naar de Hollandsche kust.”

HOOFDSTUK IV.

Toeberheidselen.

Raffles en Charly hadden een bliksemsnellen blik met elkander gewisseld, die voor de beide Bolsjewisten onopgemerkt bleef.

Zij hadden onmiddellijk de geheele beteekenis van de zaak begrepen.

De beide Bolsjewisten waren voornemens, verraad te plegen en met den buit de plaat te poetsen — en hun noodlot had hun regelrecht op den weg gevoerd van John Raffles, die eveneens het vaste voornemen koesterde hun dien buit afhandig te maken.

Raffles liet echter geen seconde blijken wat er in hem omging.

Hij krabde zich eens in zijn grijzen baard, spooog op onnavolgbare wijze een straal tabakssap uit, verrolde zijn pruim van de eene wang naar de andere en zei op aarzelenden toon:

„Het is wel een lief sommetje, maar het is ook een heele onderneming.”

„Kom, kom, het weder is prachtig.”

„Jawel, maar het kan omslaan.”

„Daar is de eerste paar etmalen geen vrees voor! Gij hebt ons zelf gezegd, dat gij een stevige boot hebt.”

„En dat blijf ik volhouden, mijnheer,” riep Raffles uit, terwijl hij zich op de borst klopte. „Maar het is een heele reis en het Kanaal is een gevaarlijk ding voor kleine visschersschuiten.”

„Ik doe er nog vijf honderd francs bij.”

„Maar neem mij niet kwalijk. Waarom zoudt ge geen gebruik maken van een stoomvaartlijn. Dat is toch wel zoo veilig?”

„Het mag veilig zijn, maar het neemt mij teveel tijd in beslag,” riep Filarsky ongeduldig uit, die weder tusschenbeide was gekomen. „Doet gij het of doet gij het niet?”

Raffles scheen Charly met een blik te onderwerpen en toen deze toestemmend knikte gaf hij eindelijk ten antwoord:

„Top, mijnheer. Aangenomen. Ik zal u met mijn visschersschuit overbrengen. Wanneer moet het gebeuren?”

„Vanavond nog. Zorg, dat ge over zeven uur hier zijt.”

„Waar moeten wij u afhalen?”

„In de baai, die ge daar aan uw voeten ziet.”

„En uw koffers?”

„Het zijn geen koffers — het zijn een drietal kisten — de inhoud raakt u trouwens niet. Gij ontvangt uw geld en gij verbindt u geen onbescheiden vragen te stellen, anders zou ik mij tot een ander moeten wenden.”

Maar de oude zeeman scheen bevreesd te zijn dit buitenkansje te moeten missen want hij riep haastig uit:

„Ik ben niet nieuwsgierig, mijnheer. Ik denk er niet aan, mij met uw zaken te bemoeien! Laten wij er niet over praten — u kunt over mij beschikken! Ik zal zorgen, dat ik hier op tijd met mijn jol terug ben.”

„Zoo is het goed. Wij zullen wel naar je uitkijken — wij blijven hier.”

Raffles was reeds opgestaan om zich met Charly te verwijderen, toen Brontchef hem terugriep.

„Luister eens, man, hoeveel leden telt je bemanning?”

„Wij zijn slechts met ons drieën, mijnheer.”

„Zooveel te beter,” bromde de Rus voor zich heen.

Hij wendde zich om en vertrok met zijn metgezel, terwijl Raffles en Charly weder naar de vlakke afklommen.

Gedurende deze afdaling die al hun opmerkzaamheid vergde, daar de helling met losse ronde steenen als bezaaid was, die het afklimmen niet zonder gevaar maakten, wisselden de beide vrienden geen woord met elkander.

Maar zoodra zij veilig en wel de vlakke bereikt hadden, barstte Raffles in lachen uit en zeide:

„Dat is de beste grap, die ik nog ooit beleefd heb. Het toeval schijnt dus nog al een groote rol te spelen hier op aarde. Die beide Russen hebben zich daar aan het goede adres gevoegd.”

„Men kan inderdaad zeggen, dat zij den leeuw in den muil zijn geloopen,” bevestigde Charly lachend.

„Het zal nu zaak zijn, mijn jongen, om ons spoedig van een visschersvaartuig te voorzien, want die is onmisbaar bij de kleine comédie.”

„Wil je er een huren?”

„Huren, of anders koopen, als het niet anders gaat.”

„Dan moeten wij maar hopen, dat alles ons meeloopt en dat er hier zoo'n schuitje te krijgen is.”

„Wij zullen hier dan dadelijk eens gaan onderzoeken in St. Anne, maar eerst zullen wij Henderson waarschuwen, anders mocht hij eens ongerust worden over ons uitblijven.”

Snel begaven de beide vrienden zich op weg en het duurde niet lang of zij hadden de plek weder bereikt, waar de „Zeemeeuw” lag.

Zooals zij wel hadden kunnen vermoeden vonden zij Henderson druk aan het werk.

Hij had er zijn jas bij uitgetrokken, zijn hemdsmouwen opgestroopt, zoodat de geweldige spieren van zijn armen zichtbaar werden.

Hij keek slechts even op toen hij de beide mannen herkende, die daar naderden en hervatte dadelijk weer zijn arbeid.

„Gaat alles goed, Henderson?” vroeg Raffles, zoodra de reus onder het bereik van zijn stem was gekomen.

„Nog een paar uren, Mylord — dan kan ik aan het monteeren gaan.”

En daarbij wees Henderson op een groot gedeelte van den motor dat hij had moeten losmaken, daar het anders onmogelijk was geweest zijn nokkenas weder op de goede plaats te bevestigen.

„Dan zullen wij maar eerst eens lunchen, mijn vriend, en ondertusschen zal ik je eens vertellen,

welke wonderlijke ontmoeting wij zooeven gehad hebben, met een paar vertegenwoordigers van het Russische bloedregie.

„Charly,” zoo wendde hij zich tot den jongen man, „toon eens spoedig je kunsten als keukenchef.”

Onmiddellijk ging Charly aan het werk, om een maaltijd te bereiden en het duurde niet lang, of de drie mannen waren op een beschut plekje aan den maaltijd gezeten en Henderson kreeg het verhaal te hooren van de ontmoeting, welke Raffles en Charly zooeven had gehad, waarbij hij herhaalde malen in zoo een daverend gelach uitbarstte, dat Raffles verplicht was hem tot stilte aan te manen.

Toen Raffles zijn verhaal geëindigd had, vroeg hij:

„Is hier al dien tijd niemand voorbij gekomen?”

„Slechts twee mannen, Mylord.”

„Hebben die je aangesproken?”

„Nee, zij bleven maar stil staan kijken naar wat ik deed, zonder een woord te spreken, een paar minuten lang. En juist toen ik wilde vragen of zij alsjeblijft niet al het moois van mij wilden afzien, gingen zij weer.”

„Hoe zagen zij er uit? Als visschers zeker.”

„Dat kan ik niet juist zeggen. Zij hadden geen Engelsch type. Een hunner had een kort geknipten bruinen baard, een beetje op zijn Fransch en zij waren allebei in gewone lakensche pakken gekleed en droegen een pet. Nee, als visschers zagen zij er zeker niet uit.”

„Misschien beambten of iets dergelijks?” zeide Raffles schouderophalend, en verder werd er aan de zaak geen aandacht gewijd, — hetgeen later zou blijken een weinig lichtzinnig te zijn geweest. . . .

Zoodra de maaltijd was afgeloopen stond Raffles op en zeide:

„Nu zullen wij de rollen nog eens verdeelen. Jij blijft hier, Henderson en tracht zoo spoedig mogelijk den motor weder in elkaar te zetten. Mijnheer Brand en ik begeven ons nu aanstonds naar St. Anne, en trachten daar een schuit te huren of te koopen. Ik hoop, dat wij daar spoedig zullen slagen want daarvan hangt het welslagen van onze onderneming af. Gij moet goed acht geven op de baai, waar wij het anker zullen uitwerpen. Vertoon u echter niet voordat wij u komen halen.”

„In orde, Mylord,” kwam Henderson, die aandachtig had toegeluisterd.

Een oogenblik later begaven Raffles en Charly zich op weg.

Zij moesten echter tamelijk lang loopen voor zij een paar landarbeiders ontwaarden die hen den weg naar St. Anne wezen.

Het bleek, dat zij ongeveer anderhalf uur zouden moeten loopen om dien afstand af te leggen.

De weg werd echter spoedig zeer fraai en zij behoefden volstrekt geen spijt te hebben van deze lange wandeling.

Toen zij omstreeks halverwege een oogenblik stil stonden op een heuvel om van het landschap te genieten, zeide Charly:

„Het is mij nog altijd niet erg duidelijk, waarom de Bolsjewisten juist dit eiland hebben uitgezocht om er hun juweelen te brengen.”

„Ik vind integendeel redenen genoeg dit te verklaren,” zeide Raffles. „Een eiland heeft om te beginnen uit den aard der zaak groote voordeelen als plaats om er een schat te bewaren, want men kan het gemakkelijk en ten alle tijden bereiken, zonder dat het opvalt. Dan schijnt hier een voortreffelijke schuilhoek te zijn, hetgeen wij met eigen oogen hebben kunnen waarnemen en tenslotte valt het niet zoo makkelijk, aan de landzijde in Frankrijk juweelen binnen te smokkelen.

„Ik kan niet zeggen, dat ik veel voor het communisme gevoel,” merkte Charly droogjes op.

„In ieder geval niet zooals het door de Bolsjewisten wordt uitgevoerd,” zeide Raffles. „Roof en moord — dat zijn bij de Bolsjewisten tot dusver — ontdaan van alle franje, — het begin van alle staatsmanswijsheid.”

De mannen hadden intusschen hun weg voort gezet en omstreeks half drie in den middag bereikten zij St. Anne, een zeer bevallige haven, die op dit oogenblik vol schepen lag.

De beide vrienden begonnen langs de kade te slenteren en spraken nu en dan een zeeman aan, wien zij vroegen, of hij wellicht een botter, een jol, of een andere kleine schuit te koop had, maar geruimen tijd bleven hun pogingen vruchteloos.

Maar eindelijk, heel aan het einde van de haven, was het geluk hen gunstig.

Daar, in een alleenstaand huisje troffen zij een oude pikbroek aan, een man van over de zeventig, die Raffles niet eens liet uitspreken, maar opstond van het bankje voor zijn huisje, waar hij in de heerlijke zonnestrallen te koesteren zat en uitriep:

„Ik heb een beste vlet voor jullie te koop — niet nieuw meer, maar nog stevig. Voor negen honderd franc heb je haar.”

„Kijken!” zei Raffles laconiek.

De oude zeeman bracht de beide gewaande collega's naar een kleine zijhaven, waar hij hun een tamelijk groote visschersschuit toonde, die blijkbaar met zorg onderhouden was, ofschoon zij haar beste dagen reeds gehad had.

Raffles merkte aanstonds op, dat de schuit berekend was op een bemanning van minstens vijf koppen, maar hij had weinig keuze — en bovendien telde Henderson wel voor drie.

De visschersschuit heette: „Marjolaine” en zij kon een groot zeil, een fok en als het moest ook nog een kleine bazaar voeren.

De schuit werd verkocht met al het tuig, de zeilen, de zwaarden en andere benodigdheden.

Raffles bedacht zich niet lang.

Na het kleine schuitje van binnen goed te hebben onderzocht, teneinde zich te overtuigen dat het goed waterdicht was en dat zich nergens rottende planken bevonden klom hij weder aan wal en zeide:

„Ik koop het, vader. Kan ik het dadelijk meekrijgen.”

„Wel wis en waratje. Maar — je bent maar met z'n tweeën.”

„Dat hindert niet, vader,” hernam Raffles op jovialen toon. „Wij blijven hier in de buurt en er staat een labberkoeltje.”

„Nu je moet het zelf weten,” zeide de oude zeeman, terwijl hij met een vergenoegd gebaar het geld opstak, hetwelk Raffles hem had uitbetaald, en daarop zijn huisje binnen ging om niet zonder moeite een rekening te schrijven.

HOOFDSTUK V.

Op weg.

Terwijl Raffles hierop wachtte had Charly het scheepje reeds reisvaardig gemaakt en hij zag tot zijn vreugde dat het werkelijk een aardig vaartuig was, dat waarschijnlijk goed naar het roer zou luisteren.

Zoodra Raffles zich weder bij hem had gevoegd werden de trossen los gegooid, de beide mannen heschen het grootzeil, waarbij de sterke armen van Henderson van groot nut zouden zijn, en voeren daarop de kleine haven uit.

Wat het weer en de wind betraf — de beide gewaande varengasten konden het niet beter verlangd hebben — de wind blies uit den goeden hoek, hij was niet al te krachtig, en het water rimpelde slechts flauw.

Zij moesten nu eerst de haven uitvaren, vervolgens zee kiezen om buiten de kust te komen en daarop den steven wenden naar de kleine baai, waar zij de kostbare lading zouden innemen, welke de twee Bolsjewisten voornemens waren bijtijds ten eigen voordeele naar een veilige plaats over te brengen.

Alles ging zeer voorspoedig, maar toch neigde de zon reeds naar de kim, en zou daar spoedig achter verdwenen zijn, toen de „Marjolaine” eindelijk de baai binnenvoer, waarbij Raffles aan den helmstok stond, terwijl Charly zich bezig hield met het zeil, waarvan hij den schoot in de hand hield.

Handig manoeuvreerende wist Raffles het schip dicht bij den oever van de baai voor anker te doen gaan.

Charly had vlug het zeil gestreken — het kleine ankertje gleed over boord, de staaltros werd strak getrokken — en de „Marjolaine” lag stil.

Het was nog bijna een uur voor den afgesproken tijd, maar daar Raffles wel begreep dat de beide Russen op den uitkijk zouden staan, zond hij snel

Charly naar de verborgen plek bij het riviertje om Henderson te gaan waarschuwen, opdat deze aanstonds ter plaats zou kunnen zijn.

Maar de jonge man behoefde zoover niet te gaan, want de reus kwam hem reeds halverwege tegemoet, hij had reeds in de verte de visschersschuit de baai zien binnen vallen en dadelijk begrepen, dat het zijn meester en diens trouwe vriend moesten zijn, die daar aankwamen.

Zoodra Henderson zich aan boord van de schuit had begeven en haar met het oog van een kenner bekeek, vroeg Raffles:

„Hoe staat het met onze boot, vriend Henderson?”

„Zij is geheel gereed, Mylord. Wanneer gij zoudt verkiezen, zoudt gij over tien minuten er mee in zee kunnen steken.”

„Prachtig, Henderson. Dat heb je knap gedaan,” riep Charly vol bewondering uit.

Hierop wendde hij zich tot Raffles en vervolgde:

„Dat is waar ook — wat zul je nu met de „Zee-meeuw” doen? Wij kunnen haar toch niet hier laten?”

„Er zal toch niets anders op overschieten, mijn waarde!” antwoordde Raffles. „Wij kunnen haar toch bezwaarlijk op sleptouw nemen. Ik geloof trouwens niet, dat men onze boot op die verlaten plek zoo spoedig zal ontdekken. Zij is aan alle kanten door overhangende struiken omgeven en wij moeten er maar op vertrouwen dat men haar niet zal vinden voor we terugkomen.”

„Dus je keert weer naar het eiland terug?” zeide Charly.

„Natuurlijk. Dacht je dat ik mijn motorboot in den steek liet? Daarom zullen wij zien, dat alles zoo spoedig mogelijk is afgelopen.”

„En wat doe je met die twee schurken?”

„Wel, die maken de terugreis mede. Zoodra wij veilig de kostbare lading aan boord van de „Zee-meeuw” gebracht hebben, zullen wij, na die heeren gebonden te hebben, de autoriteiten van St. Anne waarschuwen, want hoe meer er van dat ongere goedje wordt opgeruimd, hoe beter het voor het welzijn van de heele wereld is.”

„En onze schuit?”

„Die krijgt de oude brave visscher op non-activiteit weer terug — bij wijze van attentie,” hernam Raffles.

Hij had dit juist gezegd, toen er van den kant van den heuvel twee mannen naderden, die ieder iets zwaars op hun schouders schenen te torsen.

Het waren de beide Russen, die de schuit waarschijnlijk reeds hadden zien aankomen.

Zoodra zij de plek waren genaderd, waar de „Marjolaine” zachtjes aan het ankertouw trok, zeide Filarsky, terwijl hij de zware kist neerzette:

„Het is goed, dat ge daar zijt. Wij zullen zoo spoedig mogelijk zee kiezen.”

Hij wendde zich in de Russische taal tot Brontchef en zeide iets tegen hem.

Terwijl Brontchef zich verwijderde, vroeg Charly op zachten toon aan Raffles, die zich met de zeilen bezig hield:

„Wat praat die man met die apentronie?”

„Hij draagt den ander op, ook de derde kist te gaan halen,” antwoordde Raffles.

Het was op dit tijdstip van den dag nog vrij druk aan de baai en er voeren talrijke visschersvaartuigen in en uit, misschien in de hoop dat er nog iets te vangen zou zijn.

Ook waren er heel wat wandelaars zichtbaar, die de rotsen beklommen hadden om van het heerlijke schouwspel te genieten, hetwelk de aanblik van het eiland opleverde, zooals het nu verlicht werd door de stralen der ondergaande zon.

Mocht bij Raffles al het voornemen bestaan hebben, zich op het eiland zelf meester te maken van den buit, dan zou deze omstandigheid hem wel tot andere gedachten hebben gebracht.

Want daar boven kon men alles zeer goed zien wat er plaats had en er zouden maar al te spoedig nieuwsgierigen ter plaatse zijn, die het geheele plan in duigen konden doen vallen.

Raffles was echter een voorzichtig man en hij begreep dat hij niets zou verliezen met te wachten.

Op zee kon de „overdracht” heel wat gemakkelijker en minder opvallend plaats hebben.

Het duurde niet lang, of Brontchef keerde terug met de derde kist.

De andere Rus had intusschen steeds de wacht gehouden bij de twee andere kisten, die hij met een wantrouwend oog scheen te bewaken.

Spoedig werden zij nu alle drie aan boord van de visschersschuit gebracht en onder toezicht van de beide Russen in het vooronder gebracht.

Toen dit geschied was, schenen de beide Russen pas hun aandacht te schenken aan Henderson die zij nog niet goed hadden opgenomen, daar de reus zich onledig hield met het splitsen van een eind touw.

„Wie is dat?” vroeg Filarsky, terwijl hij zich in het Engelsch tot Raffles wendde.

„Wel, dat is mijn zwabber,” antwoordde Raffles, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

„Een zwabber, wat is dat?”

„Een zwabber is een zeuntje, mijnheer,” antwoordde Raffles onderdanig.

„Maar wat voor den duivel is een zeuntje,” riep Filarsky ongeduldig uit. „Kun je niet duidelijker spreken?”

„Zoo noemen wij den scheepsjongen, mijnheer. Zij gaan veel met den zwabber om, en in den loop der tijden is de naam van het voorwerp overgegaan op dengeen die het hanteert.”

„Sta eens op,” beval Filarsky, zich tot den zogenoemden scheepsjongen wendend, terwijl hij hem met den voet aanstootte.

Henderson, die aan zulk een bejegening niet gewoon was keek zeer verbaasd om zich, zag toen Raffles aan, die hem haastig en met een guitigen blik in zijn oogen toeknikte, nam zijn pijp uit den mond en stond toen langzaam op, voor den verbaasden Rus.

Sprakeloos keek Filarsky, die bijna twee hoofden kleiner was, tegen den reus op en wendde zich toen met gefronste wenkbrauwen tot Raffles, wien hij toebeet:

„Noem jij dat een scheepsjongen, man? Het is een volwassen kerel en een reus op den koop toe.”

„Ik heb het woord scheepsjongen niet in den mond gehad,” antwoordde Raffles bedremmeld. „Ik heb gesproken van een zwabber en dat is hij ook want hij houdt het schip schoon. Er is op dit oogenblik groot gebrek aan kleine jongens, die allemaal

naar de fabrieken trekken, waar ze veel meer kunnen verdienen — en nu moet ik het wel met dit groote uilskuiken doen.”

Filarsky bromde nog iets, nam Henderson een weinig achterdochtig op, en vroeg toen weder:

„Kunnen wij aanstonds het anker lichten?”

„Zoodra gij maar wilt, mijnheer, maar moet ge niet eerst wat eten?”

„Dat kunnen wij op zee doen.”

„Zooals mijnheer wil! Gij zult zien, dat de zwabber een voortreffelijk kok is als het er op aan komt.”

Charly had zich bij dit tooneeltje moeten afwenden, om niet in lachen uit te barsten en hij had zich druk bezig gehouden met de zeilen.

Het kleine anker werd weder opgehaald, de twee Russen gingen bij den grooten mast zitten, Raffles greep den helmstok, en Henderson deed van alles wat, waarbij de Russen, als zij dit soms verkozen, de opmerking konden maken, dat deze hulp-scheepsjongen met evenveel gemak de zwaarste rondhouten en spieren optilde als een ander een lucifer.

Raffles, die hen tersluiks goed in het oog hield, had gezien, hoe zij, half verborgen door den koekoek, snel hun revolvers geïnspecteerd hadden. In ieder geval waren de beide Russen dus op hun hoede — maar Raffles glimlachte slechts medelijdend.

Spoedig genoeg zouden de beide Bolsjewisten inzien, dat zij als kinderen waren in de hand van een man als de Gentleman-Inbreker.

De „Marjolaine” was intusschen de baai uitgevaren en bevond zich thans in open zee.

De zon was achter de kim verdwenen, maar het was daar buiten nog licht genoeg om verscheidene kilometers voor zich uit te kunnen zien.

Henderson had den verstandigen maatregel getroffen om het compas in zijn zak te steken dat zich in de kajuit van de motorboot bevond, benevens een paar uitmuntende zeekaarten en Raffles, die deze wateren voortreffelijk kende, maakte zich dan ook geen oogenblik ongerust of de onderneming zou slagen.

De voorgeschreven lichten aan boord waren ontstoken, een groene aan stuurboord, een rood aan bakboord, een wit licht aan den top van den mast.

Zoodra het zeil was geheschen bemoeide Charly zich met het middagmaal, daarbij geholpen door Henderson.

De „Marjolaine” bleek inderdaad een zeer bruikbaar scheepje te zijn, dat vol moed de golven kliefde.

Nu en dan wendde Raffles den blik eens naar het eiland, dat tamelijk snel kleiner werd en tenslotte geheel uit het gezicht verdween.

Het was toen acht uur in den avond en volkomen duister.

De zee was zeer kalm en slechts nu en dan ontwaardden de opvarenden lichten van een andere visschersschuit, die huiswaarts voer.

Het werd tijd om het middagmaal te gebruiken.

Henderson fungeerde als hofmeester.

Hij bracht de beide Russen, die hun plaats niet verlaten hadden, een bord dampende soep en het duurde niet lang, of iedereen dacht aan niets anders dan aan het voldoen van hun honger, die zich op zee krachtig deed gevoelen.

De beide Russen aten zwijgend.

Na de soep kregen zij een stuk rundvleesch met overstagloopers en tenslotte geitenkaas bij wijze van dessert.

Zij aten haastig, alsof zij daardoor den overtocht konden bespoedigen, en reeds een paar malen hadden zij aan Raffles gevraagd, hoelang hij over de reis dacht te doen, waarop Raffles telkens als een echte wijsgeer had geantwoord dat hij er het beste van hoopte, maar dat de mensch van zijn reizen hier op aarde nooit zeker is, dat de wind kon omlooopen, dat er een storm kon opzetten, of een mist, allerlei zaken, die blijkbaar niet geëigend waren den goedstoestand van de beide Russen op te wekken.

Ten slotte bracht Henderson de koffie.

En met de koffie ervoeren de beide Russen, wat het zeggen wil, als een zwabber een weinig krachtiger is, dan waarvoor men hem aan ziet.

Want Henderson, van te voren ingelicht door Raffles, greep heel eenvoudig de beide uitgestoken handen van de Russen in zijn reusachtige linker- en rechterhand, zette het blad met koffie heel bedaard terzijde, trok de twee Russen van hun plaats en duwde ze heel omzacht tegen de verschansing, met evenveel gemak als een kattenmoeder haar jongen van de eene plaats naar de andere draagt.

Met een gebrul van woede tastten de beide Bolsjewisten tegelijk met de linkerhand naar hun zak, maar zij deden dit eenige oogenblikken te laat.

Charly, die geen seconden zijn bliken van de Russen had afgehouden, sprong naderbij, in iedere hand een zware revolver, die zich tot dien tijd in

zijn wijde broekzakken hadden bevonden en richtte ze op het hoofd van de beide schelmen.

„Geen beweging, of het zal u berouwen,” beval hij kortaf.

Terwijl de twee revolvers bleven dreigen, liet Henderson zijn slachtoffers even los en trok met een vlugge beweging hun eigen wapens uit hun zak.

Het volgend oogenblik vlogen de revolvers in een wijden boog overboord.

Raffles was al dien tijd rustig aan den helmstok blijven staan, hij wist wel dat hij een werkje als dit gerust aan Henderson en Charly kon overlaten.

De beide Bolsjewisten werden in een oogwenk machteloos gemaakt en met dikke touwen aan den mast vastgebonden.

Slechts hun handen konden zij een weinig bewegen en daar hadden zij niet veel aan, want Henderson had er wel voor gezorgd, dat de knopen van het dikke touw onbereikbaar voor hen waren, terwijl hij zorgvuldig alles wat scherp was uit hun zakken had gehaald.

Pas toen dit alles afgelopen was, trad Henderson weder op het blad met koffie toe en presenteerde den drank met een vriendelijke grijns om de lippen aan de beide Bolsjewisten.

„Gij moet het niet afslaan,” drong hij aan. „Niets zoo goed als een kop koffie, als men op het water is — het kalmeert de zenuwen, ziet gij.”

Maar de beide Russen wilden hun zenuwen zeker niet kalmeeren, want zij keken Henderson slechts met blikken vol haat aan en wendden toen het hoofd om.

„Zooals gij verkiest,” zeide de reus schouderophalend. „Ik wil u niet dwingen. Niets is zoo onaangenaam als opgedrongen diensten — dat weet ik bij ondervinding.”

En daarop dronk hij in alle kalmte des gemoeds de twee versmaadde koppen koffie leeg.

Maar Raffles riep hem nu bij zich en zeide:

„Neem nu zoolang het roer van mij over, Henderson. Mijnheer Brand en ik zullen nu eens gaan zien, of de buit de moeite waard is.”

Henderson nam nu den helmstok ter hand, en Raffles, door Charly geholpen, haalde de zware kisten uit het vooronder en plaatste die op het dek.

Charly had een scheepslantaarn ontstoken en bij haar schijnsel begon Raffles de eerste kist te openen.

Het ging niet zoo heel gemakkelijk, want het hout was dik en taai en de kisten waren stevig dicht gespijkerd.

Maar met behulp van een kleinen koevoet wist Raffles toch het deksel zonder het al te veel te beschadigen, van de kist te verwijderen.

„Licht nu eens bij, Charly,” verzocht hij.

De jonge man nam de lantaarn van het dek, en hief haar in de hoogte, zoodat haar stralen het inwendige van de kist konden verlichten.

Raffles stak de hand in de kist — bukte er zich snel overheen — en gaf een schreeuw van verbazing en woede, welke Charly verschrikt deed vragen:

„Wat is er toch?”

„Wat er is? Die kist bevat gewone keisteenen en verroest ijzer — dat is er.”

HOOFDSTUK VI.

Een onverwachte tusschenkomst.

Bijna had Charly de lantaarn uit de hand laten vallen, zoozeer greep hem deze mededeeling aan.

Zoo zou dus al die moeite nutteloos zijn geweest.

Het was om te bersten van kwaadheid.

Maar dadelijk daarop vroeg hij zich af, hoe zooiets mogelijk was.

Met welk doel zouden de twee Russen er hen hebben laten inloopen.

Of... zouden zij zelve niets van deze bedriegerij weten?

De stem van Charly klonk schor, toen hij zich tot Raffles wendde met de vraag:

„Hoe — hoe komt dat?”

„Weet ik het?” was de wedervraag van den Gentleman-Inbreker, die met alles behalve goedgezinde blikken naar de beide gevangen Bolsjewisten keek, die blijkbaar nog niet beseften, wat er aan de hand was. „Ik ben geen gedachtenlezer. Ik constateer alleen het feit, dat wij het slachtoffer zijn geworden van een grap, die ik den heeren communisten niet spoedig zal vergeven.”

„Maar — ik begrijp er niets van... met welk doel hebben die schurken deze comédie op touw gezet? Zij konden toch onmogelijk weten, dat wij wisten, waar zij den schat verborgen hadden?”

„Dat wisten zij ook niet,” hernam Raffles kortaf, terwijl hij de keisteenen allen uit de kist nam, in de flauwe hoop, dat zich daaronder wellicht de edelsteenen zouden bevinden.

Die hoop was echter ijdel, want er kwam niets anders te voorschijn dan stukken zwaar verroest ijzer, wat lood en verder steenen en nog eens steenen.

„En de andere kisten?” riep Charly eensklaps uit.

Raffles antwoordde niet, maar trok dadelijk een

der beide nog ongeopende kisten naar zich toe, welke hij haastig begon open te breken.

Hij vond er slechts steenen in....

En de derde kist bleek eveneens niets anders te bevatten.

De beide vrienden moesten zich dus wel schikken in het onomstootelijke feit, dat zij het slachtoffer waren geworden van een raadselachtig bedrog.

„Zouden... zij daarginds er iets van geweten hebben?” vroeg Charly eindelijk op zachten toon, met een blik op de twee Russen, die onbewegelijk tegen den mast geleund zaten.

„Dat komt mij al zeer onwaarschijnlijk voor,” antwoordde Raffles hoofdschuddend. „Wij hebben toch niet met gekken of kinderen te doen! Wat zou hen in 's hemelsnaam wel bewogen kunnen hebben, zulk een dwaze comédie op touw te zetten? We spelen toch niet voor een filmtoestel? Waartoe zouden zij zich al die moeite gegeven hebben.”

„Maar — wisten dan de anderen, die weder zijn heen gegaan, ook niets van den waren inhoud.”

„Dat is een tweede zaak. Men onderneemt toch geen moeilijken tocht naar een eiland in het holle van den nacht, om daar een partijtje keisteenen en oud roest te gaan begraven? Neen — de Bolsjewisten mogen zijn wat ze willen, dat zij stapelgek zijn, zullen wij voorloopig maar niet aannemen — tenminste niet op dit speciaal gebied.”

„Dan begrijp ik er niets van,” hernam Charly moedeloos. „Wat ben je nu van plan?”

„Ik geloof dat er weinig anders op zal overschieten, dan dat wij maar weder naar Alderney terugkeeren! Ik moet in ieder geval mijn motorboot terug hebben, dat spreekt vanzelf.”

„En die twee schavuiten?”

„Mogen gaan waar zij willen. Het is alles wel beschouwd hun schuld niet, dat ik zooveel moeite voor niets heb gedaan.”

Intusschen had de „Marjolaine” haar tocht voortgezet en bevond zich op dat oogenblik ongeveer ter hoogte van Cap de la Haque.

Raffles was er de man niet naar, lang te treuren over een teleurstelling, en zoo gaf hij aanstonds het bevel, het roer te wenden en weder koers te zetten naar het eenige uren geleden verlaten Kanaal-eiland.

Terwijl Charly het zeil hanteerde, en de zeilschuit klaar was om te wenden, zag Raffles ongeveer vier kabellengten achter de schuit een donkeren vorm naderen, waarboven een paar lichten pinkten.

Hij zag ze nu voor het eerst ofschoon hij herhaaldelijk achterom had gekeken.

Blijkbaar had men aan boord van het naderende vaartuig pas zoeven de lichten ontstoken.

Raffles verwonderde zich hierover wel eenigszins maar hij hield zich toch niet verder met de zaak bezig, daar al zijn aandacht de schuit gold, die nu met een sierlijke bocht wendde, waarbij de wimpel bijna het water raakte, daar de wind opnieuw krachtig was komen opsteken.

Men zou nu moeten laveeren, daar de wind schuin van voren inkwam.

Bij het oploeven voer de „Marjolaine” tamelijk dicht langs het vaartuig hetwelk Raffles zoeven had waargenomen.

Het was een zeer groote motorboot, ruimte biedend aan minstens veertig personen.

Haar vorm toonde, dat zij zeer snel moest zijn.

Zij gleed vlug en spookachtig voorbij, als een donkere massa, maar tot groote verwondering en een weinig ongerustheid van Raffles, maakte zij dadelijk weder rechtsomkeert, zoodra zij de visscherschuit voorbij gevaren was en volgde de „Marjolaine”.

Ook Charly had de manoeuvre gezien.

Hij wendde zich tot Raffles en vroeg:

„Wat kan dat te beteekenen hebben? Het lijkt wel, of die boot ons volgt.”

„Daar lijkt het wel op,” antwoordde Raffles peinzend. „Ik kan mij echter volstrekt niet voorstellen, wat de opvarenden van die motorboot van ons willen.”

Wat zij wilden, dat zou maar al te spoedig blijken....

De geheimzinnige motorboot kwam zeer snel naderbij.

Het was duidelijk, dat zij oneindig veel vlugger liep dan de visschersschuit, die nu bovendien den wind tegen had.

Binnen enkele minuten had zij de „Marjolaine” ingehaald en voer nu bijna tézijde van het kleine zeilscheepje, op een afstand van nauwelijks tien meter.

En die afstand werd voortdurend en snel kleiner.

Eensklaps gaf een der Russen een schreeuw, en begon toen luidkeels in zijn eigen taal vloeken en verwenschingen uit te stooten, vermengd met smeekbeden, waarvan Charly volstrekt niets begreep.

Maar Raffles, die op zijn hoede was, doorzag dadelijk het geval.

De angstige en woedende uitroepen van den Rus hadden hem op de hoogte gebracht.

De geheimzinnige motorboot, die hen blijkbaar reeds lang zoo hardnekkig gevolgd was, had een bemanning van Bolsjewisten aan boord en die kenden blijkbaar volkomen den toelag van de ontrouwe overtuigingsgenooten.

En toch viel er aan vluchten niet te denken.

Hoe zou het mogelijk zijn, met een kleine zeilboot te ontkomen aan een motorschip, dat zeker bij uitstek krachtige machines bezat.

Het drama speelde zich nu snel af.

De motorboot kwam nog dichterbij en eensklaps klonk het bevel, door een scheepsroeper in de Engelsche taal geroepen:

„Draai dadelijk bij, of wij varen u in den grond!”

Het bevel was ondubbelzinnig.

Door het niet op te volgen, zou Raffles zijn eigen leven en dat van de anderen wagen die zich aan boord van de „Marjolaine” bevonden.

Met gebalde vuisten gaf hij eenige bevelen.

Toen trad hij op de gevangen Russen toe en maakte snel en behendig de touwen los, waarmede zij geboeid waren geweest.

Hij wendde zich tot de twee schavuiten en zeide op ernstigen toon:

„Luister. Gij zult wel begrijpen, dat gij in doodsgevaar verkeert. Uw kameraden hebben u blijkbaar bespied, en weten wat gij voornemens waart. Uw lot is niet twijfelachtig. Gij hebt u als schelmen gedragen en u het vertrouwen van uw makers onwaardig betoond. Maar ik wil niet aansprakelijk

genoemd kunnen worden voor uw lot. Ik geef u de gelegenheid om u te redden en dankt gij den hemel dat gij met een man als mij te doen hebt. Waarschijnlijk zou een echte schipper u eenvoudig hebben uitgeleverd. Hier aan boord kunt gij u natuurlijk niet verscholen houden. Gij hebt maar een kans — over boord springen en trachten u zwemmende te redden. Wij zijn hier geen twee kilometer van de Fransche kust verwijderd."

Zonder een woord van dank en alleen maar beducht voor eigen levensbehoud, wierpen de twee Russen zich dadelijk over boord, na hun zware laarzen te hebben uitgeschopt en begonnen met groote slagen naar de kust te zwemmen."

Maar het noodlot scheen hun ontvluchting niet te willen.

De maan was juist doorgekomen en de donkere gedaanten van de twee vluchtelingen waren duidelijk zichtbaar.

Schoten knalden....

Een dreigende stem riep „halt”.

Toen voer de motorboot snel naar de plek, waar Brontchef en Filarsky tegen de golven streeden.

Men vischte met touwen en haken naar hen — en binnen weinige oogenblikken waren de vluchtelingen aan boord van de motorboot getrokken.

Raffles had nog een poging willen doen, om dit te beletten, maar juist bijtijds had hij op het dek van de motorboot minstens twintig mannen ontwaard, allen goed gewapend, terwijl er op de voorplecht van de boot een klein snelvuurkanon scheen te staan.

Het was natuurlijk dolzinnig en stond gelijk met zelfmoord, het tegen zulk een overmacht op te nemen.

En zoo moest Raffles met opeen geknepen lippen toezien, hoe de twee Russen weder gevangen werden genomen.

Mocht de Gentleman-Inbreker soms een oogenblik gemeend hebben, dat wat hem betrof het avontuur was afgelopen, dan zou hij zich sterk vergissen.

Even scheen het alsof de motorboot achter bleef en zich wilde verwijderen, maar toen kwam zij opnieuw snel naderbij en weder klonk het bevel door den scheepsroeper:

„Bijdraaien, of wij schieten.”

Raffles was een te verstandig man, om dit bevel

niet op te volgen, maar het bloed van Henderson begon al te koken.

„Moeten wij ons dat laten welgevalen, Mylord?” vroeg hij, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde.

„Wij zullen wel moeten, mijn vriend,” antwoordde Raffles kalm.

„Maar die kerels zijn bloeddorstige schavuiten,” riep de brave reus op wanhopigen toon.

„Ik spreek het niet tegen, Henderson,” hernam Raffles glimlachend. „Maar dit doet helaas niets af aan het feit, dat wij op dit oogenblik niet de sterksten zijn. Die lieden kunnen ons niets verwijten en daar wij vreemdelingen zijn, zullen zij zich wel eenige malen bedenken, alvorens zij ons een haar krenken.”

„Daar ben ik nog zoo zeker niet van,” bromde Henderson tusschen de tanden.

„Ik ben van dezelfde meening,” liet nu Charly zich hooren, die intusschen reeds weder het zeil gestreken had. „Ik heb zekere Russische souvenirs aan die heeren, die mij niet bepaald vriendelijk gezind jegens hen maken.”

„Het is mogelijk,” hernam Raffles kortaf. „Maar thans zullen wij de verstandigste partij kiezen en de bevelen van die lieden opvolgen. Het is goed, dat er hier aan boord nog iemand aanwezig schijnt te zijn, die meester is over zijn geestvermogens.”

De visschersschuit lag nu bijna stil.

De motorboot was langzij gekomen en een paar touwen werden overgeworpen, door een vijftal lieden met een donker uiterlijk, die op hun beurt snel aan boord van de „Marjolaine” sprongen en de touwen vastmaakten.

Zij waren allen met revolvers en messen gewapend.

Raffles had den helmstok geen oogenblik los gelaten tot het tijdstip, waarop de motorboot der Bolsjewisten langzij van de visschersschuit lag.

Want dat men met Russische communisten te doen had, bleek nu maar al te duidelijk.

Een boot van de Fransche havenpolitie zou zeker niet zoo geheimzinnig zijn opgetreden.

Henderson scheen aanstalten te willen maken de indringers met een handspak te lijf te willen gaan, maar een op korten toon uitgesproken bevel van Raffles was voldoende, om hem aanstonds weer tot kalmte te brengen.

Drie der Bolsjewisten traden aanstonds met opgeheven revolver op den gewaanden visscher toe,

terwijl de beide anderen zich over de open gebroken kisten heen bukten en ze vluchtig onderzochten.

Toen begaven zij zich naar den voet van den grooten mast, bekeken daar het dikke touw, waarmede Brontchef en Filarsky vastgebonden waren geweest en zeiden daarop eenige woorden in de Russische taal, waarop een der anderen die een weinig Engelsch bleek te spreken, zich tot Raffles wendde en op barschen toon vroeg:

„Zijt gij de eigenaar van dit vaartuig?”

„Dat ben ik,” antwoordde Raffles bedaard.

„Uw naam?”

„Philip Dane.”

„Waar hoort uw schip thuis?”

„Te St. Anne.”

„Dat zullen wij onderzoeken. Gij houdt dus vol, dat gij geen roover van beroep zijt?”

„Een roover?” herhaalde Raffles langzaam.

„Houd u niet van den domme,” riep de Rus ver-toornnd. „Zoudt gij soms willen ontkennen, dat gij de twee mannen, aan wie wij de bewaking van de twee kisten hadden toevertrouwd, hebt overvallen, machteloos gemaakt en ontwapend. En dat ge daarna de kisten hebt open gebroken, welke naar uw meening geld of juweelen moesten bevatten?”

Vraag uwen leverancier steeds
de sigaretten **Dubec 3.**

HOFFDSTUK VII.

Wie het laatst lacht...

Een oogenblik was Raffles van zijn stuk gebracht. Nooit had hij kunnen denken, dat de twee mannen, die hij slechts eenige oogenblikken te voren het leven had willen redden, hem nu zoo laaghartig zouden verraden, misschien in de flauwe hoop, dat zij daardoor hun eigen zaak zouden kunnen verbeteren.

Toen plooide een bitter glimlachje zijn lippen.

„Het Bolsjewisme schijnt niet te vrijwaren tegen lafhartige ondankbaarheid en laagheid,” zeide hij langzaam. „Nu, als gij alles reeds weet, wat vraagt gij dan nog?”

„Gij bekennt dus?”

„Ik beken.”

„Gij zijt dus ook geen visscher?”

„Neem voorloopig aan, dat ik er wel een ben,” antwoordde Raffles bedaard.

De Bolsjewist gaf geen antwoord, maar keek Raffles met zijn kleine zwarte oogen doordringend aan.

Toen haalde hij de schouders op en zeide onverschillig:

„Dat is de zaak van Popowitsch, onzen chef. Hij moet maar met u doen, wat hij het beste vindt. Volg mij, gij allen, en tracht geen grappen uit te halen, want ik zeg u bij God, dat wij niet zouden aarzelen, u neer te schieten.”

Raffles had zijn beiden metgezellen een snellen wenk gegeven, die te kennen gaf, dat zij zich in geen geval mochten verzetten.

Een voor een begaven zij zich aan boord van de motorboot, waar zij aanstonds in een hut werden opgesloten, die volmaakt duister was, daar zij geen venster of patrijspoort had.

Aan de bewegingen van het vaartuig bemerkten zij, dat men de „Marjolaine” op sleeptouw nam.

Daarop begon de schroef weder te wentelen en

het geruisch van het water langs de scheepsboorden toonde aan, dat de motorboot met snelle vaart haar weg vervolgde.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen, of de deur van de hut werd eensklaps geopend en drie zwaar gewapende Bolsjewisten traden binnen.

Een hunner droeg een lantaarn, waarvan het licht de drie metgezellen een oogenblik verblindde.

Allen droegen touwen bij zich, waarmede de drie mannen stevig werden geboeid.

Vervolgens werden zij door een kleine gang naar een veel grootere hut gebracht, waar zij tegenover een kleinen man met een sluw, wreed vossengezicht kwamen te staan, waarin een paar grijsgroene oogen kwaadaardig fonkelden.

Die man was Popowitsch, de aanvoerder der Bolsjewisten, aan wien de moeilijke zending was toevertrouwd, welke op zoo onverwachte wijze was afgebroken.

Hij zat achter een kleine stevige tafel en leunde met de kin in de magere handen.

Geruimen tijd liet hij zijn kleine boosaardige oogen, zonder zich voor het overige te bewegen, van den een naar den ander dwalen.

Eindelijk hief hij met een ruk het hoofd op en zeide in zeer goed Engelsch:

„Wie gij ook zijt, mijne heeren — mijn compliment! Dat was een zeer slimme en stoutmoedige streek en bijna zou het mij voor u lieden kunnen spijten, dat uw onderneming op zulk een jammerlijke wijze moest mislukken. Kijk, ik koester zooveel eerbied voor uw durf, dat ik u dit wil beloonen, door u mede te deelen dat gij uzelf geen verwijten behoeft te doen aangaande uw onhandigheid! Gij hebt gedaan, wat er gedaan kon worden, en gij

hebt slechts gefaald, omdat wij van den beginne af aan die twee schooiers in het oog hebben gehouden! Ik erken echter, dat wij niets wisten van uw plannen! Wij hielden u inderdaad voor brave visschers, die volstrekt niet wisten, welke bandieten zij vervoerden."

Daar niemand van de gevangenen iets antwoordde, begon Popowitsch:

„Gij hebt natuurlijk onzen kleinen truc wel doorzien? Wij wantrouwden die twee schurken reeds lang, ziet gij, en wij wilden hen eens op de proef stellen. Zij zijn gewogen en te licht bevonden — en zij zullen moeten boeten. — Maar dat zijn zaken, die ons alleen aangaan. Wat u betreft, — gij wilt ons dus niet zeggen, wie of wat gij zijt? Wij weten nu, dat gij ons bespied moet hebben, toen wij hier eergisterennacht aan wal gingen — maar dat is ook alles."

„Dan zult gij het met die geringe wetenschap moeten doen, mijnheer," zeide Raffles bedaard.

Popowitsch keek Raffles een oogenblik door-dringend aan, en haalde toen de schouders op.

„Zooals gij wilt," zeide hij. „Ik zal u niet dwingen. Maar gij zult mij wel toestaan, mijn veiligheidsmaatregelen te nemen, nietwaar? Ik houd er niet van dat men mij op de vingers ziet! Ik zal u dus tot morgen op zijn minst in verzekerde bewaring moeten houden, en dan kunt gij mijnentwege naar den duivel loopen."

Popowitsch gaf de drie bewapende Bolsjewisten, die bij de deur waren blijven staan een wenk, en de drie Engelschen werden weder naar hun donkere hut gebracht.

Toen de deur weder achter hen was dicht gevallen, zeide Henderson op fluisterenden toon:

„Ik zie wel kans, mijn touwen stuk te trekken, Mylord. Als wij eens een poging ondernemen, van die motorboot te ontvluchten."

„Dat zou ten eerste niet zoo gemakkelijk gaan als je denkt, Henderson," antwoordde Raffles. „En ten tweede heb ik met die schelmen nog een appeltje te schillen."

Hij liet zijn stem nog meer dalen en vervolgde:

„Toen wij aan boord gingen heb ik op de voorplecht drie ruw houten kisten zien staan...."

„Welnu?" vroeg Charly nieuwsgierig.

„Zij geleken tot in de minste bijzonderheden op de kisten, welke keisteenen en oud roest bevatten."

„En wat zou dat?"

„Wel, ik denk haast, dat in die kisten werkelijk de juweelen zitten en dat de heeren Bolsjewisten die thans gaan weg stoppen op Alderney. En ik — heb niet veel lust om dat maar ongestraft toe te laten. Om echter te kunnen handelen, is het volstrekt noodzakelijk, dat wij op het eiland terugkeeren, en dus doen wij het verstandigst, als wij hier rustig aan boord blijven. Eenmaal aan den vasten wal, zullen wij wel verder zien."

De tocht duurde nog bijna een uur, en toen minderde de boot vaart.

Een schurend geluid werd vernomen en de boot lag stil.

Vijf minuten verstreken.

Toen ging de deur weer open en de gevangenen werden door de smalle gang naar het dek gebracht.

Het was nog volkomen nacht en er stond nu een kille wind.

Een enkele blik om zich heen overtuigde Raffles, dat zij geland waren niet ver van de kleine baai, die zij reeds zoo goed kenden.

Op een zestigtal meters van de kust, aan den voet van een lagen heuvel, stond een soort schuur, die misschien wel aan een schaapherder toebehoorde.

Van de beide verraders was niets te zien.

De loopplank werd uitgelegd en de gevangenen werden snel aan land gebracht.

Tien welbewapende Bolsjewisten omringden hen, en zij begrepen wel, dat er onder deze omstandigheden aan een ontvluchting niet te denken viel.

Snel werden zij naar de hut gebracht en daar binnen geleid.

Twee Bolsjewisten, met de revolver in de vuist, namen voor de sterke deur plaats, die van een stevig slot voorzien bleek te zijn.

Toen wendde Popowitsch, die hen had vergezeld, zich tot de gevangenen en zeide op sarcastischen toon:

„Gij zult mij niet kwalijk nemen, dat ik eenige voorzorgsmaatregelen neem. Ik heb u namelijk leeren kennen als zeer stoutmoedige lieden, en bij wat ik te doen heb, kan ik geen pottekijkers dulden. Over eenige uren zullen wij ver weg zijn — en dan zal het u niet zoo moeilijk vallen u te bevrijden, al zal het wel wat lang duren."

Hij knikte de drie mannen spottend toe en een oogenblik later waren zij met hun bewakers alleen.

Van buiten draaide de sleutel in het slot om. . . .

De hut werd alleen verlicht door het schijnsel van een stallantaarn, die aan een spijker hing en zooeven door een der bewakers was ontstoken.

En nu stonden zij onbewegelijk voor de deur, met gekruiste armen, de revolver in de vuist geklemd, de oogen op de gevangenen gericht.

Henderson wierp zijn meester een waarschuwend blik toe.

Hij wong achter zijn rug zijn geweldige polsen in de touwen die hem gevangen hielden, zorg dragende dat zijn bewegingen niet door de bewakers gezien konden worden, hetgeen niet weinig inspanning vergde.

Hij zette de spieren van zijn armen op, tot zij als kabels gespannen waren. . . . en reeds begonnen de touwen het te begeven.

Maar een der bewakers scheen achterdocht te krijgen.

Langzaam, Henderson strak aanziende, deed hij een paar stappen naar voren.

„Keer u eens om,” beval hij in ellendig Engelsch.

Maar inplaats van aan dit bevel gehoor te geven, rukte de reus met geweldige inspanning, die de aderen op zijn voorhoofd als koorden deed zwellen, bliksem-snel het touw los, dat zijn armen gebonden hield, juist toen de Rus vlak voor hem stond.

Daardoor kon de tweede Bolsjewiek niet goed zien, wat er eigenlijk geschied was, en dit werd zijn ongeluk.

Henderson had den man, die voor hem stond, met de snelheid der gedachte in de borst gegrepen voor deze van zijn wapen gebruik had kunnen maken en wierp hem nu met zooveel kracht tegen zijn makker aan, dat de twee op den grond rolden.

Een der revolvers vloog in een hoek van de hut.

En de tweede zou nimmer worden afgeschoten want Henderson wong het wapen uit de vuist van den tweeden Rus, en stak die in den zak.

Dit alles was zoo snel gegaan, dat Charly nog steeds verbijsterd en ademloos stond toe te zien, toen de reus reeds vlug de touwen losmaakte.

Een oogenblik later was ook Raffles bevrijd.

Hij trad aanstonds op een kleine spleet, die hij in den houten wand ontdekt had toe en keek naar buiten.

„Zijn zij er nog?” vroeg Charly op gedempten toon.

„Er zijn er zeven aan land,” zeide Raffles. „Zij

hebben zooeven de kisten gebracht, en willen die nu gaan weg brengen. Drommels, hoe komen wij hier bijtijds uit.”

Hij kon niet verder spreken.

In de verte kraakten snel achtereen een paar schoten.

„Wat is dat?” vroeg Charly verschrikt.

„Ik denk dat de Bolsjewisten het vonnis voltrekken aan de bedriegers,” zeide Raffles op koelen toon. „Zoo zijn hun manieren. Maar wij moeten snel handelen, anders komen de moordenaars terug en dan kon de partij wel eens al te ongelijk worden. Let goed op, vrienden. Wij moeten hen overvallen, en dan snel met de kisten naar de motorboot. Het oogenblik is gunstig. Daar keeren er weder drie met de kleine sloep naar de motorboot terug.

Hij trad op het slot toe en onderzocht het.

Toen stampvoette hij driftig en fluisterde ongeduldig:

„Het duurt minstens tien minuten voor ik dit slot zonder een werktuig open heb.”

„En duurt dat te lang, Mylord?” vroeg Henderson, die een zwaren stok in den hoek van de hut gegrepen had.

„Veel te lang, James. Misschien komen de drie kerels in dien tijd weer van de motorboot terug.”

„Wij moeten er dus uit?”

„Tot iederen prijs.”

„Al maakt het wat leven?”

„Als het niet anders kan.”

„Nu, als wij er dan niet uit kunnen, dan moeten wij er dwars door heen,” riep de reus uit.

En op hetzelfde oogenblik wierp hij zich uit alle macht tegen den dunnen houten wand, die krakend aan splinters vloog en de drie mannen een deur opende, zooals zij geen betere hadden kunnen verlangen.

Met een paar sprongen waren zij tusschen de volkomen verblufte Bolsjewisten.

Henderson zwaaide even met zijn dikken knuppel, en als graanhalmen onder den sikkel, zoo vielen de Russen onder zijn slagen.

In een oogwenk lagen zij bewusteloos op het zand van den oever.

Reeds hadden Raffles en Charly ieder een der kisten gegrepen. — en ditmaal waren het de goede.

Henderson nam de derde op, alsof het een lucifers-

doosje was, en nu ijlden de drie mannen zoo snel zij konden, door de duisternis begunstigd, naar de bekende plek, waar de motorboot was verborgen.

Een zucht van verlichting ontsnapte hen, toen zij de trouwe „Zeemeeuw” nog altijd op haar oude plekje vonden.

Snel werden de kisten aan boord gebracht.

De inscheping had plaats.

Er moest vlug gehandeld worden, want de drie mannen begrepen maar al te goed, dat de mannen in de kleine vlet, die op weg waren naar de motorboot, maar die nog niet hadden kunnen bereiken, het voorval op het strand hadden moeten zien.

En zij zouden zich den buit zeker niet zonder meer laten ontnemen.

Henderson had dadelijk den motor op gang gebracht en vlug gleed het ranke vaartuig de rivier op, de baai tegemoet.

Maar de „Zeemeeuw” was die baai nauwelijks ingevaren of een nieuw gevaar dreigde.

De sloep met de vier Bolsjewisten had rechtsomkeert gemaakt en uit alle macht roeiden de inzittenden de boot weder naar de kust, om te zien wat er aan de hand was.

Daar zagen zij de kleine motorboot naderen....

Dadelijk begrepen zij de toedracht....

Twee hunner lieten de riemen zakken en grepen naar hun revolvers.

Zij schenen door woede verblind te zijn en er niet om te geven, of men hun schoten wellicht op een min of meer bewoond eiland zou hooren.

De schoten kraakten.

Maar de drie mannen bukten zoo diep mogelijk achter de lage verschansing en de kogels vlogen over hun hoofden.

Met volle vaart stooft de „Zeemeeuw” op de roeiboot af....

Nog eenige schoten, die geen doel troffen.... een luid gekraak.... de motorboot had de vlet van terzijde getroffen en haar letterlijk midden door gevaren.

De vier Bolsjewisten spartelden allen in het water en moesten zich zwemmend redden....

Vliegensvlug stooft de „Zeemeeuw” de baai uit, voorbij de motorboot.

Tien minuten later legde zij voor een oogenblik aan de pier stil in de haven van St. Anne, en daar schreeuwde Raffles, zijn handen als scheepsroeper gebruikend, een kalm voorbij wandelenden politieagent de mededeeling toe, die binnen enkele oogenblikken de geheele havenpolitie in de weer zou brengen:

„Bolsjewisten op de kust, één mijl hier vandaan, bij de kleine baai in het Zuiden. Zij hebben twee hunner makkers dood geschoten, en voeren niet veel goeds in hun schild. Hun motorboot ligt voor den ingang van de baai geankerd.”

En na deze nuttige aankondiging vond Raffles, dat hij zijn rol in de comedie naar behooren vervuld had en trok zich in de duisternis der Noordzee terug, zonder op applaus te wachten....

De volgende aflevering (No. 375) bevat:

AMOR EN MERCURIUS.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER, de gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.
25 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,
in fraai gekleurden omslag.
20 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag.
20 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door den Boekhandel.

Tegeninzending van het bedrag per postwissel franco toezending

